

IMMACULATA

4/2004

Č.74

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2004

- Červenec** – Aby dospělí dokázali předávat mládeži duchovní hodnoty, lásku ke Kristu a jeho Evangelium.
- Srpen** – Abychom po vzoru sv. Maxmiliána dokázali tvůrčím způsobem odpovédět na současné formy duchovní a materiální nouze.
- Září** – Aby naše křesťanská společenství svým svědectvím konkrétně prožívané víry byla otevřena lidem, kteří svou víru neprožívají v praxi.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěčil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milý čtenáři,

jsou prázdniny, léto, blíží se 15. srpen Slavnost nanebevzetí Panny Marie.

Díváš se na Marii: Dosáhla cíle. Byla s duší i tělem vzata do nebe a sdílí se svým Synem Jeho život ve slávě Božího království. Je v plnosti blažená.

Ptáš se: A můj život? Jaký je cíl mého života?

Přemýšlíš: Blaženost. Ó, ano, tu si přeji. Ale kde ji najdu? Tolik věcí na světě slibovalo zahrnout mě blažeností, ale když jsem jich dosáhl, jen krátce jsem byl šťasten. Blaženost jimi získaná byla jako hlt vody na poušti. A člověk by se tak rád ponořil do ní celý...

Znovu se díváš na Marii: Kdysi dávno Ji oslovil anděl a oznámil Ji Boží plán. Ona ho přijala a věrně plnila. Ne jen den, měsíc ani rok, ale pořád. Nejen tehdy, když to bylo pro Ni výhodné, ale i tehdy, když se od Ni mnoho žádalo. Všechno podřídila Božímu plánu. Když vařila – vařila pro Boha; když prala – prala pro Boha; když uklízela – uklízela pro Boha; když pracovala, odpočívala, smála se, ale i když trpěla – všechno bylo pro Boha. Obvyčejný život žila neobvyčejně – v radostné podřízenosti Bohu.

Ptáš se: A to stačí? Žít svůj obvyčejný život jen s prostou myšlenkou na Boha, s modlitbou, aby to, co dělám, se mu líbilo?

Maria ti napovídá: Učiň všechno, co ti řekne můj Syn (srv. J 2,5). Byť by to bylo prachobyčejné.

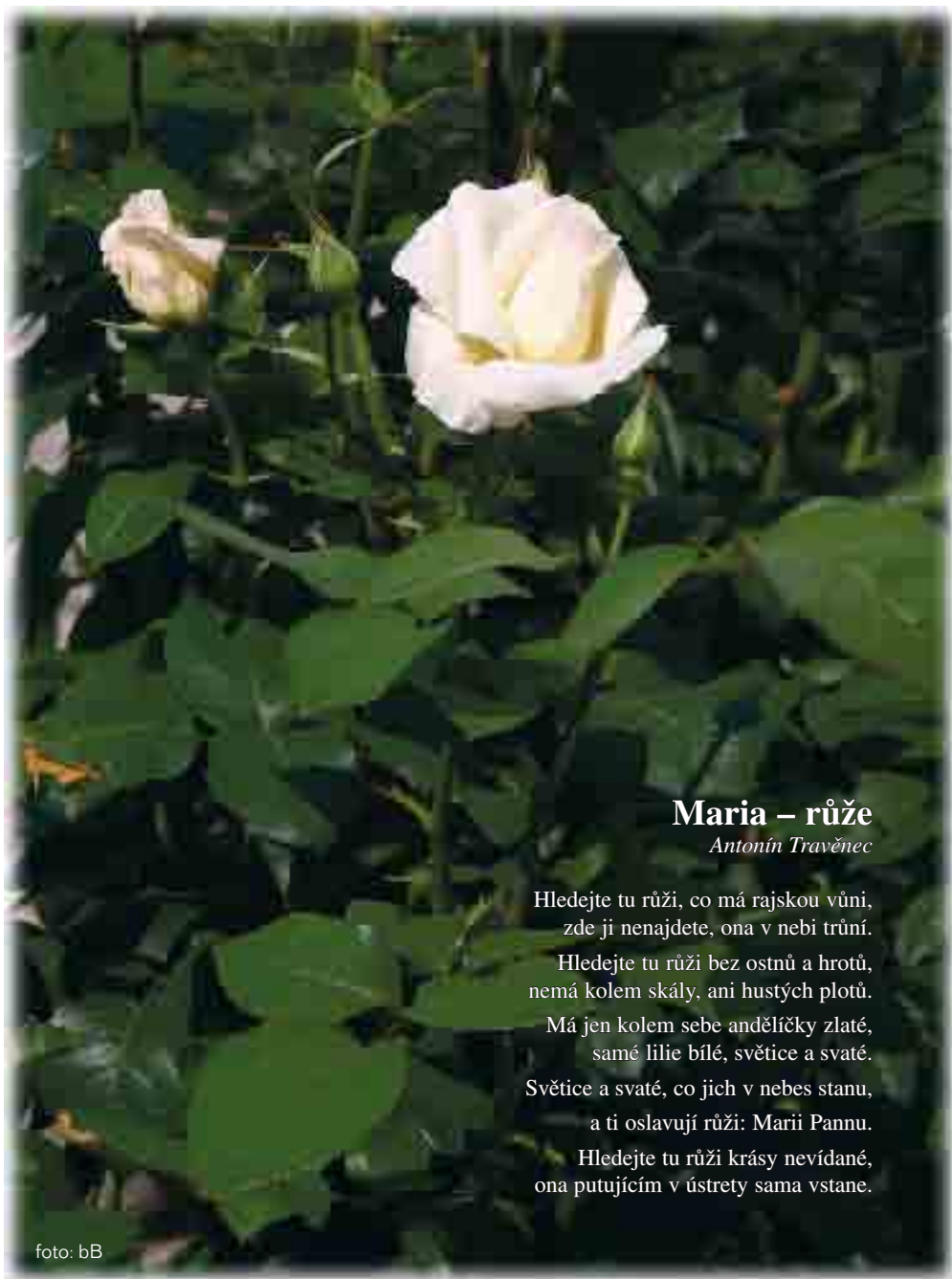
A Ježíš, Mariin Syn a Syn Boží tě povzbuzuje: Hledej nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a všechno ostatní ti bude přidáno. Vždyť co prospěje člověku, i kdyby celý svět získal, ale ztratil život věčný? (Mt 6,33; Mt 16,26).

Zaraduješ se: Ano, to je cíl a to je cesta. Maria, díky!

br. Bohdan

Poučka ze starého katechizmu:

K čemu jsme na světě? Jsme na světě, abychom sloužili Bohu a po smrti se dostali do nebe.

Maria – růže

Antonín Travněc

Hleďte tu růži, co má rajskou vůni,
zde ji nenajdete, ona v nebi trůní.

Hleďte tu růži bez ostnů a hrotů,
nemá kolem skály, ani hustých plotů.

Má jen kolem sebe andělíčky zlaté,
samé lilie bílé, svěťice a svaté.

Svěťice a svaté, co jich v nebes stanu,
a ti oslavují růži: Marii Pannu.

Hleďte tu růži krásy nevidané,
ona putujícím v ústrety sama vstane.

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Monte Paolo, kam byl Antonín přidělen, leží asi tři hodiny od města Forlí, které leží mezi San Marinem a Ravennou. Toto tiché, světského hluku zbavené místo, bylo pro mladistvého řeholníka jako stvořené. Potřeboval po dlouhotrvající nemoci a po daleké cestě odpočinek a zotavení, jak na těle, tak i na duchu, a toho se mu dostalo právě v poustevně v Monte Paolo. V tom zátiší vedl život osamělý a rozjímavý, spojený s přísnou kajícíností. Chtěl si vynahradiť mučednictví, jehož se mu z cizí ruky dostat nemohlo, přísnými kajícími skutky, trýznil své tělo bičováním, posty a nočním bděním. Plný pokory se snažil ve skrytosti v ctnostech prospívat. Svou učenost a vědomostí tajil, takže představení ani bratři nevěděli, jak vznešený duch se skrývá pod tím drsným řádovým rouchem. Snažil se z lásky ke Kristu být v všech v opovržení, prosil představeného, aby mu dovolil vykonávat v domě nejnižší práce. Představený měl radost z jeho pokory, a proto mu to ochotně dovolil.

Jasně zářící lampa neměla však zůstat dlouho pod kbelíkem, ale měla být brzy postavena na svícen, aby svítila celému řádu sv. Františka a celému světu. Vědomostí a učenost Antonínova měly vyjít na světlo, třebaže je pokorný sluha Boží skrýval. Stalo se to, když někteří z bratří se odebrali do Forlí, aby tu přijali svěcení kněžstva. Antonín je z nařízení představeného doprovázel.

Spolu s bratry Menšími, dostavilo se do Forlí i několik řeholníků z řádu svatého Dominika, aby i oni přijali z rukou biskupových posvěcení na kněze. Po vykonaném svěcení se bratři obou řádů shromáždili v refektáři (jídelně) kláštera bratří Menších, který se nacházel v témž městě. V bratrské lásce pobývali zde duchovní synové obou svatých patriarchů, Františka i Dominika, což jim Boží dobrota darovala.

Za tehdejších dob panoval dobrý zvyk, že místo obvyklých přípitků byl při hostině někdo z přítomných vyzván, aby pronesl vhodnou řeč k povznesení nálady. Také kvardián kláštera ve Forlí chtěl, aby mysl všech přítomných byla povzbuzena a vybědl nejprve přítomné kněze řádu sv. Domini-

ka, aby se někdo z nich té milé povinnosti ujal. Ale ti se z pokory zdráhali a omlouvali se, že nejsou připraveni. Dobře podotýkají staří životopisci, že se tak stalo řízením Božím a ne pouhou náhodou.

Tu se obrátil představený na Antonína a vybídl jej, aby tedy sám promluvil několik slov k shromážděným, neboť i když doposud nic nevěděl o jeho učenosti, přece se domníval, že jako muž v duchovním životě tak pokročilý, jistě přítomně, byť i slovy prostými, náležitě povzbudí. Antonín by ve své veliké pokoře rád tu čest přenechal jinému, ale nade všechno mu byla poslušnost. Skromně tedy povstal, aby přítomně prostými a nehledanými slovy povzbudil. Nebyl nikdy přítelem toho, aby se svými vlohami a učeností blýskal před světem. Jak se zdá, mluvil k přítomným latinsky, z počátku ostýchavě a pomalu, až jej Duch Páně naplnil a opanoval tak, že se jeho slova stávala stále mocnější, řítila se z jeho úst jako mocný proud, který byl dosud poután řečištěm a uchvacoval všechny přítomně.

Krásně o něm píše svatý kronikář: „Když jej opanoval onen Duch, který jazyk dětí činí výmluvným, mluvil tak duchaplně, s takovou vybraností slov, tak přesvědčivě a důkladně dle pravidel logiky, že jeho posluchači byli plni obdivu a úžas.“

Jeho řeč byla jasná a pádná, hlas lahodný a libozvučný, každý pohyb těla na svém místě, plný půvabu a prosté vznešenosti. Přítomní se cítili jeho slovy uneseni, obdivující pokorného řeholníka, v němž by nikdy nebyli hledali takovou znalost Písma svatého a svatých Otců, kterou dal při své řeči Antonín najevo. Měli za to, že slyší hlas nějakého proroka nebo apoštola. Mnohý slzel, když ho slyšel tak dojemně mluvit o lásce Boží. Viděli v něm muže, jehož si Duch Svatý vyvolil za nástroj.

Provinciál Gracián, se zaradoval, když se mu k uším doneslo, jaké vlohy byly odkryty v Antonínovi. Věru nikdy by se toho nenadál, že v pokorném řeholníkovi tolik vězí: v duchu vzdával díky dobrotivému Bohu, že mu dopřál získat pro řád tak učeného a svatého muže. Nemeškal a spěchal do Porciunkule, aby zde o tom podal zprávu svatému Františkovi a zároveň se s ním poradil, jak by se dalo Antonínových vloh nejlépe využít.

Ale protože v tu dobu (ke konci března r.1222) byl František na svých apoštolských cestách v jižní Itálii, v Porciunkuli jej nezastihl, a tak vše sdělil vikáři bratru Eliášovi. Učinil mu návrh, že by bylo nejlépe, kdyby Antonín vyučoval mladé bratry ve vědách bohosloveckých. Ale Eliáš, který si pamatoval s jakou přisností vystoupil sv. Patriarcha proti Janu ze Stiacchia, nechtěl sám nic udělat, i když studium v řádu přál. Radil Graciánovi, aby zatím svěřil Antonínovi hlásání slova Božího, že sám podá Františkovi zprávu o jeho nadání a schopnostech a předloží mu jeho návrh. Nemeškal a ihned napsal list, který poslal po jednom z bratří za Františkem a očekával od něho bližších rozkazů.

Mezitím Antonín, který byl od představeného určen ke kázání slova Božího, rád vynaložil své síly a schopnosti k tak záslužnému úřadu. Neúnavně procházel města a vesnice a všude s apoštolskou horlivostí hlásal lidu Boží slovo. Jeho životopisci sdělují, že rozděloval své vědomosti v kázáních mezi posluchače tak, že každého uspokojil. Proto také lid hořel touhou, jej slyšet. Zvláště učení a slavní řečníci rádi navštěvovali jeho kázání, divili se jeho výmluvnosti, vybroušenosti řeči a bystrosti ducha, jeho moudrosti a obezřetnosti v každém slově a přitom ráznosti, že někteří žasli nad neohrožeností, s jakou objasňoval a hájil pravdy sv. náboženství, tepal a potíral rozličné poklesky a neřesti.

Antonín káže, a hle, jaké jsou účinky jeho kázání. Hluboce zakořeněná nenávisť mizí, pomstychtiví nepřátelé se usmířují, spory a šarvátky přestávají. Káže a osvobozuje zajatce mnoho let uvězněné, ošizeným a podvedeným navrácuje jejich majetek. Dluhy bývají často odpuštěny, pomluvy odvolány, závist a revnivost odstraněna. Káže, a hle, bohatí a zpupní lidé se odívají v kající roucho. Obrácení na víru obklopují zpovědnice, aby se smířili s Bohem a dosáhli odpuštění hříchů.

Všech těch takřka zázračných výsledků dosáhl nejen pro svá nadšená slova, nýbrž je přivodila svatost jeho

života, jeho nevinnost a kajícnost; všude, kam jej přivedl Duch Páně, byl přijímán jako anděl z nebe přinášející mír a pokoj. Lidé se kupili v nepřehledných zástupech kolem něho, že často i největší chrámy nestačily pro množství posluchačů, a proto také byl často nucen kázat pod širým nebem.

Se zatajeným dechem naslouchali lidé věřící i bludaři jeho plamenným slovům. A Bohem nadšený kazatel, který kalich utrpení a mučednictví svou vůlí již dávno vyprázdnil, se nelekal ani nebezpečí, ani úkladných vrahů, ani jedu, nebál se ani ohně, ani dýky. „Pravda a láska“ bylo jeho heslem. Zrakem, samým Bohem osvíceným, odkrýval spády bludařů, že jako noční dravci zalézali před slunečními paprsky do úkrytů, anebo, a to se stávalo častěji, uznávali pravdivost jeho slov a odvraceli se od svých bludů.

Je nemožné sledovat Antonína na všech apoštolských cestách, myslím, že tento všeobecný obraz o jeho kazatelské činnosti stačí. V každém obšírnějším životopise světce nalézáme dost poučných zpráv nejen o jeho apo-

Foto: Sendbote des hl. Antonius

šolském úřadě, nýbrž i o mnohých divech a zázracích, jimiž své slovo potvrzoval.

Jak dlouho Antonín kazatelský úřad zastával, nevíme. Můžeme jen tvrdit, že r. 1223, a sice jak se zdá v druhé polovině toho roku, byl ustanoven sv. Františkem prvním lektorem (učitelem) bohosloví v řádu. Když totiž přišel sv. Patriarcha do Boloně a slyšel samou chválu o výtečných bohosloveckých vědomostech bratra Antonína i o jeho velké výmluvnosti, odhodlal se konečně, na naléhání bratra Eliáše, provést plán provinciála Graciána a zřídit první bohosloveckou školu řádu v Boloni. Protože měl z úst hodnověrných svědků doklady o nevšedních Antonínových vědomostech, ustanovil jej prvním lektorem věd bohoslov-

ných v Boloni a zároveň nařídil, aby jistý počet bratrů, kteří byli nejschopnější, se věnoval studiu bohosloví pod dozorem bratra Antonína.

Jelikož Antonín nebyl v té době v Boloni, ale na apoštolských cestách v západním Lombardsku, poslal mu František list, v němž mu oznamoval, k jakému úřadu jej určil. List byl sice krátký, ale poučný. Zní: „Svému nejdražšímu bratru Antonínovi vzkazuje bratr František pozdrav v Pánu! Jsem zcela srozuměn, abys přednášel bratřím svatou teologii, ale tak abys tímto zaměstnáním neztratil ducha modlitby, jak to je v řeholi obsaženo. Buď s Bohem.“

Podle knihy Svätý František Serafický od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

KONALA SE KAPITULA

Draží čtenáři, v květnu a červnu t. r. se v našem řádu konala volební kapitula, jejímž posláním bylo zhodnocení činnosti řádu za poslední čtyřletí a zvolení představených řádu na čtyřletí následující. Rádi bychom vás informovali o jejich výsledcích.

Provinciálním představeným řádu se stal o. Josef Goryl, jeho zástupcem byl zvolen o. Miroslav Paluch, sekretářem provincie o. Bogdan M. Sikora a dalšími členy provinciální rady jsou o. Oldřich Prachař a o. Leslav Mazurowski.

Jako představení jednotlivých klášterů byli zvoleni: o. Oldřich Prachař pro pražský konvent, o. Bogdan M. Sikora pro jihlavský konvent, o. Leslav Mazurowski pro brněnský konvent, o. Miroslav Paluch pro opavský konvent a o. Stanislav Gryň pro konvent kmovský.

Nově zvoleným představeným vyprošujeme hojnost darů Ducha Svatého, aby s Jeho pomocí vedli naši českou provincii Řádu minoritů v duchu sv. Františka po cestách Boží vůle. Vás, milí čtenáři, prosíme o trvalou modlitební podporu.

redakce

Foto: BS

Promluva Svatého otce
při generální audienci 23.6.2004.

„Velké a podivuhodné skutky Pána“

V liturgii nešpor je kromě žalmů i celá řada chvalozpěvů vzatých z Nového zákona. Některé, jako tento, který jsme právě slyšeli, jsou sestaveny z úryvků Apokalypsy (knihy Zjevení), knihy, která je jakousi pečeti celé Bible; je protkána zpěvy a sbory, sólovými hlasy a hymny shromáždění vyvolených, zvuky polnic, harf a citer.

Náš velmi krátký chvalozpěv pochází z 15. kapitoly onoho díla. Otevírá se nová velkolepá scéna: na místo sedmi polnic, které uváděly stejný počet božských ran, nastupuje nyní sedm misek; také ony jsou plně pohrom, v řečtině pleghé, to je výraz, který označuje prudký úder, jenž způsobuje rány a někdy dokonce i smrt. V tomto případě je to zřejmý odkaz na vyprávění o sedmi egyptských ranách (srov. Ex 7,14–11,10). V Apokalypse „metla-rána“ je symbolem soudu nad zlem, nad útlakem a násilím ve světě. Kvůli tomu je také znamením naděje pro spravedlivé. Sedm ran – jak je známo, číslo sedm je v bibli symbolem plnosti – jsou definovány jako „poslední“ (srov. Zj 15,1), protože jimi Boží zásah, který zastaví postup násilí, dosahuje svého dovršení.

Hymnus zpívají zachránění (spasení), spravedliví země, kteří stojí „zpřima“ jako vzkříšený Beránek (srov. v. 2). Jako žid v Exodu po přechodu Rudým mořem zpívali Mojžíšův hymnus (srov. Ex 15,1–18), tak také vyvolení zpívají Bohu „svou píseň Mojžíše a Beránka“ (Zj 15,3) po vítězství nad Šelmou, nepřítelkyní Boha (srov. v. 2).

Tento hymnus je ohlasem liturgie janovských církví (které založil sv. Jan) a tvoří jej výkvět citátů ze Starého zákona, zvláště ze žalmů. Prvotní křesťanské společenství považovalo Bibli nejen za duši své víry a svého života, nýbrž i své modlitby a své liturgie, jak je tomu právě v nešporách, které komentujeme. Je také příznačné, že píseň je doprovázena hudebními nástroji; spravedliví drží v rukou citory, svědectví o liturgii ponořené do jasu posvátné hudby.

Petr našich dnů

Foto: Archiv

Svým hymnem spasení spíše velebí „velké a podivuhodné skutky Pána, vševládného Boha“, než by oslavovali svou vytrvalost a svou oběť; tedy velebí spásonosné činy Boha v řízení světa a dějin. Ryzí modliba je totiž kromě prosby také chválou, díkyvdáním, žehnáním, slavením a vyznáním víry v Pána, který zachraňuje (dává spásu).

Významný je pak v tomto chvalozpěvu univerzální rozměr, který je vyjádřen výrazy z 85 žalmu: „Všechny národy, které jsi učinil, přijdou a budou se ti klanět“ (85,9). Pohled se tak rozšiřuje na celý horizont a je možné zahlédnout veliké proudy národů, které směřují k Pánu, aby uznaly, že „jeho rozhodnutí jsou spravedlivá“ (Zj 15,4), neboli jeho zásahy k zastavení postupu zla a ke chvále dobra. Očekávání spravedlnosti, jež je přítomno ve všech kulturách, potřeba pravdy a lásky, kterou vnímají všechny spirituality, tíhnou k Pánu a utiší se jen tehdy, když přijde On.

Je krásné myslet na tento univerzální dech religiozity a naděje, jež slova proroků přejímají a vykládají: „Od východu slunce až na západ bude mé jméno velké mezi národy. Na každém místě budou přinášet mému jménu kadidlo a čistý obětní

dar. Zajisté bude mé jméno veliké mezi národy, praví Hospodin zástupů“ (Mal 1,11).

Uzavřeme tím, že připojíme svůj hlas k onomu univerzálnímu. Činíme tak slovy básně sv. Řehoře Naziánského, velkého církevního Otce ze IV. století.

Sláva Otcí i Synu, Králi vesmíru, sláva nejsvětějšímu Duchu, jemuž patří veškerá sláva. Jediný Bůh je Trojice: On stvořil a naplnil každou věc, nebe nebeskými bytostmi, zemi těmi pozemskými. Moře, řeky, prameny naplnil vodními bytostmi,

vše pak oživil vlastním Duchem, aby celé stvoření velebilo moudrého Stvořitele: jen On je příčinou, že žijí a že zůstávají naživu. Ať mu především rozumová přirozenost zpívá neustálé chvály, jako mocnému Králi a dobrému Otcí. Dej Otče, abych Tě i já v čistotě velebil v duchu, svou duší, svým jazykem a myšlenkou (Poesie, Collana di testi patristici 115, Řím 1994, str. 66-67).

Překlad: P.Josef Koláček, SI, RaVa

Výbuch světla v černé noci

Setkání se sv. Maxmiliánem Maria Kolbem řeholníkem OFMConv. na mě mělo velký vliv. Vybral jsem si proto příběh ze sklonku jeho života. Vysvítá z knihy Světlo a stín od Wladyslava Kluze. Je podloženo fakty a velkou autenticitou.

Píše se rok 1941. Kolem kláštera v Něpokalanově se stahuje černá smyčka. Již delší čas je trnem v oku německým okupantům. Zvláště jeho kvardián se svým nesmlouvavým postojem vůči jejich běsnění v Polsku a okolním světě. V dětství v soukromém vidění se setkal s Pannou Marií. Nabídla mu dvě koruny bílou a červenou. První znamenala čistotu a druhá mučednictví. Malý Rajmund (později řeholním jménem Maxmilián) si vybral obě. Nyní tuší, že přichází, naplnění onoho výjimečného setkání.

Už jsou tady! Poslové smrti s úmrlčí lebkou na černém lemu čepic.

„Buď pochválen Ježíš Kristus“ – vítá je o. Kolbe. Odpověď bylo jen zlověstné ticho. Potom padla otázka. „Vy se jmenujete Maxmilián Kolbe?“ „Ano.“

Oznámili mu: „Jste zatčen.“ Spolu s dalšími čtyřmi bratry ho vsadili do policejního auta. Cílem bylo nechvalně proslulé Varšavské vězení Pawiak. Otec Maxmilián byl umístěn do cely 103. Řeholník z Něpokalanova tam vnesl atmosféru klidu a radosti. Pro spoluvězně měl vždy úsměv a přátelské slovo. V polovině března se tam odehrála dramatická scéna.

Vešel scharführer. První mu padl do oka řeholník v hábitu. Jak uviděl jeho rúženec s křížkem,

vztekle zařval: „Ty věříš v Krista?“ „Ano věřím,“ odpověděl o. Kolbe. Dostal silnou ránu pěstí. Němec s ještě větší nenávisťou křikl: „Ještě věříš?“ „Věřím,“ zopakoval klidně napadený.

Gestapák znovu uhodil kněze do tváře se zvoláním: „A ještě v to věříš?“ „Ano.“

Padla další rána a praskly dveře. Surovec nemohl snést pokojnou reakci své oběti. 13. března napsal o. Maxmilián svým spolubratřím.

Ať se všichni bratři mnoho a dobře modlí, pilně pracují a ať se příliš netrápí, poněvadž bez vědomí a vůle dobrého Boha a Neposkvrněné se nemůže nic stát.

Koncem března roku 1941 byl o. Maxmilián Maria Kolbe spolu s varšavskými vězni deportován do koncentračního tábora v Osvětimi. Na „uvítanou“ musel každý projít špalírem esesáků, kteří týrali a bili vězně. Poté nově přichozí obdržel ruhovaný oblek, tzv. „pašak“, a číslo. Podmínky v Osvětimi byly příšerné. Nebylo co jíst, pít. V barácích určených pro 500 vězňů se tísnilo přes 1000 lidí. A přitom gestapo tu požadovalo nadlidské pracovní výkony od odsouzců připomínajících kostry. Všude bylo plno zoufalství, strachu a smrti. Velitelem obrovského vyhlazovacího komplexu byl zfanatizovaný hitlerovec Rudolf Höss. Začínal své první životní kroky jako sv. Maxmilián. Měl se stát knězem, ale rozhodl se jinak...

Bratr Kolbe byl přidělen do pracovního komanda, kterému velel kápo přezdívaný „krvavý Krott“. Po osudovém setkání s Krottem byl polomrtvý o. Maxmilián přenesen do táboraové „nemocnice“. I když je nemocný tuberkulózou

a u konce svých sil, je schopný pomáhat druhým. Umírající a ukrutně trpící lidé nacházeli v tom prazvláštním řeholníkovi jedinou možnost útěchy a záchrany. Plazili se k jeho pryčně a prosili o povzbuzující slovo nebo o kněžské rozhrěšení. Těšil je: „Všechno má svůj konec, tedy i utrpení skončí. Cesta k slávě je cesta křížová, královská cesta...“

Začátkem srpna otfásla koncentračním táborem zpráva: uprchl vězeň z bloku 14 A. Všichni věděli, co to znamená. Za jednoho utečence půjde deset do bunkru hladu. Večer stála shromážděná komanda na apelplaci. Raportführer Fritsch procházel kolem vězňů z bloku 14 A. Ukazoval prstem a říkal jediné slovo: „Ten.“ Jednomu z deseti odsouzených se vydral z hrdla hlasitý nářek.

„Má ubohá ženo, mé ubohé děti! Už vás nikdy neuvidím!“

Náhle se někdo oddělil z řady vězňů a šel pevným krokem k Fritschovi.

„Halt!“ – zařval Němec. „Co chceš?“

„Chci jít na smrt za jednoho z nich.“

Fritsch byl v šoku. Copak toho odvážlivce neděsí umřít hladem. „Proč?“ Ptal se překvapeně. „Jsem starý a nemocný...“, skromně odvětil o. Maxmilián.

„A za koho chceš zemřít?“ „Tady za toho kamaráda. On má ženu a děti...“

„A kdo vlastně jsi?“ „Katolický kněz.“ Nastalo hrobové ticho, jen svědomí všech křičelo. „Dobře jdi,“ rozhodl Fritsch.

Hösse znepokojila zpráva, která se rozletěla po táboře jako blesk: zabili světce!

Po II. světové válce, v přípravném procesu beatifikace o. Maxmiliána, jeden ze svědků uvedl: Hrdinství o. Kolbeho se dalo přirovnat k silnému výbuchu světla v černé táborové noci, k výbuchu, který způsobil otřes plný optimismu, občerstvil a dodával síly...

Höss spravedlnosti neušel. Před popravou však litoval všech svých ohavných zločinů. A zpovědní tajemství zahalilo tajemství člověka...

Tomáš Gottwald

Františkánská pouť díkůvzdání za osobnost sv. Maxmiliána

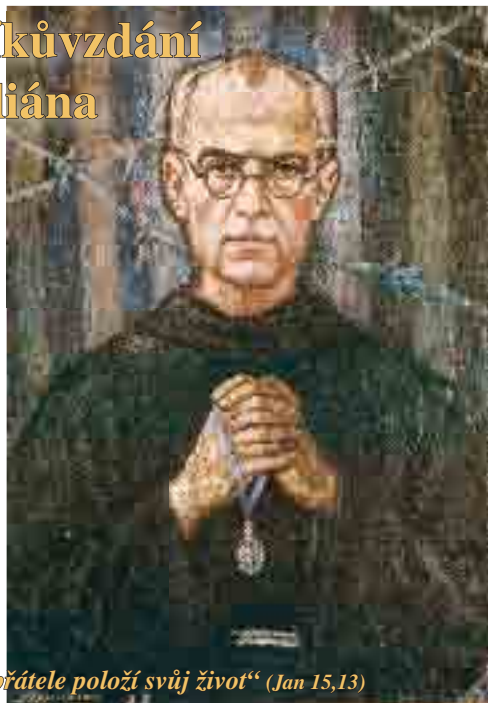
Cvilín, 14. srpna 2004

*k 110. výročí narození sv. Maxmiliána Kolbeho
a 150. výročí vyhlášení dogmatu o neposkvrněném
početí Panny Marie*

Program:

- 11.00 - pobožnost křížové cesty
- 12.00 - slavnostní mše svatá s otcem biskupem Marianem Błażejem Kruszyłowiczem, minority z Polska
- 13.30 - společné občerstvení - františkánský guláš
- 14.30 - adorace a svátostné požehnání

Informace: o. Miroslav Paluch
mobil: 604 206 623

„Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život“ (Jan 15,13)

Usnutí Matky Boží

Koncil ve výroku na téma konce Mariina pozemského života s použitím pojmů bully definující dogma o Nanebevzetí říká: „Když konečně neposkvrněná Panna, která byla uchráněna od jakékoli poskvrny dědičné viny, dokončila svůj pozemský život, byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy“ (LG, 59). V této formulaci se věroučná konstituce

Lumen gentium, podle vzoru mého ctihodného předchůdce Pia XII., nevyslovuje k tématu smrti Panny Marie. Pius XII. neměl v úmyslu negovat skutečnost smrti, nepovažoval však za vhodné, aby slavnostně potvrzoval smrt Matky Boží jako pravdu zavazující všechny věřící.

Někteří teologové tvrdili, že Panna Maria byla uchráněna od smrti a z pozemského života přešla přímo do nebeské slávy. Avšak tento názor nebyl znám až do 17. století, zatímco všeobecná tradice hlásá, že Maria skrze smrt byla uvedena do nebeské slávy.

Je možné, aby Maria z Nazareta zakusila ve svém těle drama smrti? Po zvážení životního poslání Marie a jejího vztahu k Božskému Synu, správnou odpovědí se zdá být ta, jež říká: Jestliže zemřel Kristus, těžko budeme popírat smrt Jeho Matky.

Takto uvažovali církevní Otcové, kteří v této věci neměli pochybnosti. Stačí uvést slova sv. Jakuba ze Sarug (+ r. 521), podle něho když nadešel pro Marii „čas odejít cestou všech pokolení“, tzn. cestou smrti, sešel se „chór dvanácti Apoštolů“, aby pohřbil „panenské tělo Blahoslavené“ (Řeč o pohřbu Svaté Boží Rodičky, 87-99, w: C. VONA,

Lateranum, 19/1953,188). Sv. Modest z Jeruzaléma (+ r. 634), který podrobně hovoří o „blahoslaveném usnutí chvályhodné Boží Rodičky“, ukončuje svou „pochvalu“ oslavou zázračného zásahu Krista, který „Ji vzkřísil z hrobu“, aby Ji přijal do slávy (*Enc. in dormitionem Deiparae semperque Virginis Mariae*, nn. 7 i 14: PG 86 bis,

3293; 3311). Sv. Jan Damašský (+ r. 704) se ptá: „Jak to, že ta která se při porodu povzněla nade všechny hranice přirozenosti, se nyní poddává jejím zákonům a Její neposkvrněné tělo zůstává podrobena smrti?“ A odpovídá: „Bylo potřeba, aby smrtelná část byla odložena a oblékla se v nesmrtelnost, protože ani Pán přirozenosti neodmítl zkušenost smrti. Neboť On umírá

Usnutí Panny Marie, DUCCIO di Buoninsegna

podle těla a smrti ničí smrt, zkázu zahrnuje nezničitelností a umírání činí pramenem zmrtevýchvstání.“ (*Panegyrik o usnutí Matky Boží*, 10: SC 80,107).

Je pravdou, že ve zjevení je smrt představena jako trest za hřích. A i když Církev hlásá, že Maria byla uchráněna prvotního hříchu mocí zvláštního Božího privilegia, neznamená to, že byla obdařena též tělesnou nesmrtelností. Matka není větší než Syn, který přijal smrt, a tím jí dal nový význam a proměnil ji v nástroj spásy.

Maria, která se podílela na vykupitelském díle a byla sjednocena s Kristovou spasitelnou obětí, mohla sdílet utrpení a smrt pro vykoupění lidstva. Také na ni se vztahují slova Severia z Antiochie o Kristu: „Jak by mohlo nastat zmrtevýchvstání

bez předcházející smrti?“ (Antijulianistica, Bejrut 1931, 194 n.). Maria, aby mohla mít účast na Kristově zmrtvýchvstání, musela především mít podíl na Jeho smrti.

Nový zákon neuvádí okolnosti Mariiny smrti; jako neopodstatněné se jeví názory, které v Jejími případech vylučují přirozené příčiny. Důležitější jsou snahy o rekonstrukci duchovního postoje Svaté Panny v okamžiku Jejího odchodu z tohoto světa. V souvislosti s tím sv. František Saleský tvrdí, že Mariina smrt je důsledkem lásky. Hovoří o umírání „v lásce, pro lásku a z lásky“ a říká, že Matka Boží zemřela z lásky ke svému Synu Ježíši (Traite de l'Amour de Dieu, Lib. 7, c. XIII-XIV).

Nzávisle na tom, jaká organická a biologická příčina způsobila z fyzikálního hlediska konec života těla, můžeme říci, že přechod do jiného

života znamenal pro Marii zrání milosti ve slávě, takže v tomto případě můžeme chápat smrt jako „usnutí“.

U některých církevních Otců nacházíme popis epizody, v níž Ježíš přichází v okamžiku Mariiny smrti, aby Ji uvedl do nebeské slávy. Oni představují Mariinu smrt jako událost lásky, která Ji přivedla k setkání s Božským Synem, aby sdílela Jeho nesmrtelný život. U konce pozemské existence zakusila podobně jako sv. Pavel, a dokonce i více než on, touhu odloučit se od těla a být napořád s Kristem (srv. Flp 1,23).

Zkušenost smrti obohatila osobnost Panny Marie; tím, že měla podíl na všeobecném osudu lidí, dokáže účinněji zahrnovat svým duchovním mateřstvím ty, kteří prožívají poslední hodinu života.

papež Jan Pavel II. (projev z 25.6.1997)

Strela z pušky

Otec Maximilián Kolbe, člen rehole sv. Františka z Assisi, sa v druhej svetovej vojne (1939 - 1945) preslávil tým, že v koncentračnom tábore smrti v Oswiecime obetoval svoj život za istého otca početnej rodiny. Svätec pri svojej rozsiahlej apoštolskej činnosti sa často utiekal k Panne Márii Zázračnej medaily. V jeho slovníku nechýbali ani vojenské výrazy. Rád hovoril „o zbraňoch“, ktoré sú k dispozícii rytierom Nepoškvrmenej. Jednou z nich bola aj Zázračná medaila, ktorú P. Kolbe pomenoval „strelou z pušky“.

Roku 1927 otec Kolbe bol vo Varšave a navštívil veľmajstra slobodomurárskej lóže v Poľsku, pána Stempowského. Veľmajstra veľmi prekvapilo, keď zarezal pred sebou mnícha. Rozhovor sa začal veľmi úctivo. „Vašu Excelenciu zvolili za veľmajstra slobodomurárskej lóže?“ „No,“ – znela odpoveď. Páter sa bez ostychu priamo spýtal: „A modliavate sa?“ – „Nie, nikdy.“ – „Tak, prosím, prijmite túto Medailu“ – A podal mu ju. „Už mám v dome dosť všelijakých vecí,“ – odpovedal nevlúdne pán Stempowski. Nato páter Kolbe povedal: „A prečo by tam nemohla byť aj táto malá Medaila?“ Pán Stempowski videl, že tento detinský rozhovor sa môže ukončiť len prijatím ponuky. Svätec ešte dodal: „Prosil by som vašu Excelenciu, aby ste túto Medailu nosili stále pri sebe. My sa za vás budeme modliť.“ Návšteva sa skončila. Veľmajster naozaj nosieval Medailu vo svojom puzdre.

Nasledovalo vojnové a povojnové obdobie a povest' o hrdinskom skutku a smrti pátra Maximiliána sa rozšírila po celom svete. Aj Pán Stempowski sa rozpomenul na návštevu rehoľníka: „No, bol to on, ktorý ma navštívil...“ A začal o ich rozhovore premýšľať. O tri mesiace neskôr prechádzal ulicami Varšavy pohrebný sprievod. Bol to katolícky pohreb veľmajstra poľskej slobodomurárskej lóže, ktorý sa na smrteľnej posteli obrátil k Bohu. „Strela z pušky“ pátra Kolbeho zasiahla svoj cieľ.

EWMh, Heft 7, str. 19 - 20

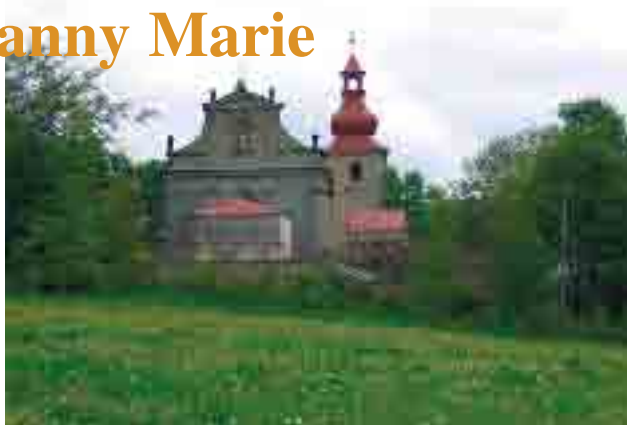

Květnov – Poutní místo Navštívení Panny Marie

Celá naše zem je poseta řadou více či méně známých mariánských poutních míst, na která každoročně přichází zástupy poutníků za naší nebeskou Matkou. Jedni za ní jdou s prosbou, jiní s díky a další proto, aby jí vzdali chválu. A právě jedno takové místo se nachází poblíž malé osady, která se nazývá Květnov a leží v Krušných horách poblíž města Chomutov.

Začátky tohoto poutního místa, nazývaného „perlou Krušnohoří“, jsou jako u mnoha jiných rovněž opředeny legendou, která sahá do dávných staletí.

Jeden chlapec jménem Josef (Zein) pásal stádo svého pána na místě, kde stojí nyní kostel. Jednou, jinak to zbožný hoch, se začal z ne-

vole nad neposlušným dobyt看em rouhat Bohu. V tom okamžiku však zazněl nějaký hlas: „Josefe, zanech hněvu, vždyť tím urážíš mého Syna Ježíše!“ V úleku se chlapec obrátil směrem odkud zazněl hlas a spatřil sošku Panny Marie. Hoch padl na kolena a prosil za odpuštění. Pak z kamení a keřů vystavěl kolem mariánské sošky malou kapličku a denně se tam chodíval modlit.

Tuto událost dlouho zamlčoval, až jednou onemocněl a během této nemoci v blouznění něco prozradil. Byl požádán, aby řekl něco bližšího, a tak vyšla celá záležitost najevo. Současně vyslovil přání, aby byl odnesen k sošce Panny Marie. To se také údajně 4. září 1342 stalo. Zda chlapec při této návštěvě u sošky nabyl opět zdraví legenda neříká. Sedlák, u něhož byl hoch v péči, vzal pak sošku uctivě z jejího původního místa a vložil ji do schránky ve svém domě. Soška ale brzy nato zmizela. Všichni v domě ujišťovali, že o zmizení sošky nic nevědí, a později ji našli na původním místě zjevení. Sedlák ji tedy znovu vzal do svého domu, avšak i podruhé zmizela podivuhodně nahoru na vrcholek. Teprve nyní byli všichni obyvatelé vesničky s celou událostí obeznámeni a dohodli se, že společně vystaví ve vesnici pro sošku Panny Marie kapličku. Materiál na stavbu kapličky byl už připravený, ale přes noc zmizel a byl nalezen nahoře na pahorku, kde se soška Panny Marie původně zjevila. A tak se obyvatelé rozhodli, že tuto kapli vystaví zde.

Cesta ke kostelu je vroubena lipovou alejí a končí růžencovými schody z roku 1768. Naproti hlavnímu vchodu do kostela je kaple Narození Panny Marie. Nejstarší částí kostela je presbytář z 1. poloviny 16. století s dosud patrnými, nepravidelnými gotickými oblouky. Presbytář byl přestavěn v 2. polovině 17. století současně s lodí, věží (r. 1685) a severní částí sakristie (r. 1674).

Výjev zachycující legendu o zjevení Panny Marie pastýři.

Z té doby také pochází štukové figurální reliéfy v lodi. Poslední přestavba kostela se datuje po polovině 18. století. Chrám je jednoduší s pětiboce zakončeným presbytářem s opěráky, se sakristiemi po obou stranách presbytáře a s hranolovou nízkou věží na jižní straně lodi, přistavěnou nákladem majitele zámku Červený Hrádek v Jirkově. Nad vchodem je segmentová římsa se sochami sedících andělů, uprostřed nichž je jezuitský emblém s písmeny A.M.D.G. (ad maiorem Dei gloriam - k větší slávě Boží) a v barokně vykrojeném štítu je nika s kamennou barokní sochou Panny Marie. Nad vchodem do věže je nika s kamennou sochou sv. Ignáce, zakladatele jezuitů, kteří zde z chomutovské koleje kdysi vedli duchovní správu. Navíc je u kostela malý domek s dvěma místnostmi. Jedna z nich byla určena pro přenocování jezuitů a druhá k výrobě a prodeji svící.

Za zajímavost jistě stojí, proč se podařilo na Květnově udržet poutě po jejich všeobecném zákazu z 31.3.1784 a 26.7.1785. V té době se totiž jednalo na odpovědných místech o uzavření květnovského kostela a o přenesení milostné sošky do kostela v nedalekém Blatně. Jenže právě tehdy vypukla v Chomutově epidemie tyfu, která způsobila značné ztráty na životech, a lid se proto začal velmi intenzivně modlit a konat poutě na Květnov. A to i přes částečnou zdrženlivost duchovenstva, přes varování s poukazem na tehdejší platné zákony i přes zákazy ze strany místních úřadů. Zbožný lid byl přesvědčen, že vroucími modlitbami na omilostněném místě si vyprosí osvobození od nakažlivé nemoci. V týdnu Navštívení Panny Marie bylo v květnovském kostele napočítáno osm tisíc věřících u svatě zpovědi a svatého přijímání. Roku 1813 v Chomutově opět vypukla nakažlivá nemoc, kterou tam dovlekli zranění vojáci. Město se proto zasvětilo Květnovu a na I. neděli adventní putovali odtud v mimořádném procesí do hor.

Tyto události donutily úřady k tomu, aby doporučily, že Květnov má zůstat i nadále poutním místem. Dne 6. srpna 1807 byl vydán dekret zemské vlády, dle něhož směl kostel na Květnově zůstat otevřený. Byla ale dána podmínka, že obec Květnov se musí starat o udržování kostela (samozřejmě s dodatkem o tom, že se budou starat i o vše, co ke kostelu náleží). Bližší dohody byly s konečnou platností dohodnuty s vládním zástupcem.

Konečně byl 10. srpna 1814 na úřadě Červeného Hrádku za přítomnosti císařského komisaře, blatenského faráře, šesti představitelů kostelního sboru a několika hodnostářů květnovský kostel odevzdán svému původnímu určení s dříve už naznačenou podmínkou. To se vše dělo zcela slavnostním způsobem a šesti tehdejšími obcím, které měly ke Květnovu patronátní právo, byl kostel předán do vlastnictví.

Milostná soška z Květnova

V současné době se konají na Květnově mše svaté každou první a třetí sobotu v měsíci. Navíc má Květnov tu zvláštnost, že se zde konají poutě jak podle nového kalendáře, tak i podle kalendáře před reformou. Proto je zde takzvaná „malá poutě“ 31. května na Svátek Navštívení Panny Marie a hlavní poutě se konají první, druhou a třetí neděli v červenci.

Konání poutí s úctou k Matce Boží bylo a je přece jen znamením živého katolického života a je krásné, že i v dnešní době se nachází stále dost lidí, kteří se nenechají odradit vlažností a povrchností světa a vydají se na pouť.

*Luděk Čekavý
foto: archiv farnosti*

Kontakt na farnost:
Mgr. Miroslav Dvouletý
Telefon: 474659460
E-mail: farajirkov@tiscali.cz
www.jirkov.farnost.cz

Tam, kde se láska & radost devětkrát násobí

V současné době se velmi málo mluví o rodině, i když dobrá rodina je základ zdravé společnosti. Poprosili jsme proto manžely Marii a Ladislava Kolčavovy, aby nám odpověděli na několik otázek. Jsme přesvědčeni, že jejich zkušenosti mohou být inspirací pro mladé lidi, kteří se chystají na uzavření manželství a často si kladou otázky, jak mají poznat svého budoucího životního partnera a co je důležité pro budování vzájemného vztahu dvou zamilovaných lidí.

Říká se, že jedním z nejkrásnějších a nejdůležitějších období v životě člověka je období známosti. Vzpomínáte ještě na chvíle, kdy jste se seznámili?

Marie: Úplně jasně vidím to místo na rohu ulice nedaleko kostela, kde stála naše banda mladých a přicházel Tilus (přezdívka), a přivedl s sebou vlasatého kluka. Ptala jsem se ho: „A co ty jsi zač.“ Odpověděl: „Já jsem starého Kolčavy syn...“

Láda: Ten okamžik našeho prvního setkání mám stále i po 25 letech před očima. Byla to taková kudrnatá, čiperná a zvědavá dívčina, která mě hned zaujala, ale zas tak moc nepřitahovala.

Byl jsem pozván do „bandy“, jak jsme tehdy říkali spolču. Bylo nám šestnáct a vše okolo bylo zahaleno tajemstvím, protože v roce 1979 se mladí křesťané nemohli scházet nikde, aniž by o tom věděl všeobjímající státní dohled. No a na první rande jsem se osmělil přijet za Mařenkou až po roce našeho vídání se v „bandě“.

Na co by měli snoubenci klást důraz v období známosti a také, jak by měli poznat, zdali jejich vyvolený je skutečně ten pravý, se kterým pak vydrží po celý život.

Láda: Tak, tato otázka se ptá po definici a to já neumím. Ale pokusím se aspoň vyjádřit mé přesvědčení:

Měli by si být vzájemně sympatičtí, oblíbit si jeden druhého, umět si spolu dlouhou povídat ještě dřív, než se vezmou za ruce. Nedbat až tak na vnější krásu, ale spíše na krásu a čistotu srdce.

Mařenka se mi hned nelíbila, věděl jsem, že ta její pravá kráska je ukryta uvnitř. Pomalu ji objevuji dodnes a zdaleka jsem ji ještě celou neobjevil.

Poznání, že je to ten pravý nebo pravá přijde postupně. Není to nikdy hned a mám pár přátel, kteří měli vážnou známost, ale nakonec ten pravý byl úplně někdo jiný. V mém případě byla Mařenka první láska a hned ta pravá.

Marie: Nepřipadám si ještě dost zkušená na to, abych mohla někomu radit. I když už jsem téměř dvacet let vdaná, stále se učím chápat a žít manželství. Jestli je to skutečně ten pravý? Tuhle otázku jsem si dávala dost často během naší asi pětileté známosti. A dávala jsem si ji ještě asi ve 24:00. večer před svatbou. Ráno jsem se šla projít hlubokým sněhem a uvědomila jsem si, že se sice bojím, ale zároveň cítím i takový klid a pokoj a že opravdu chci vyslovit ve svátosti manželství slib a už nikdy se nechci a nebudu vracet ke svým pochybnostem. Co mně pomohlo během známosti? Maminka mi kdysi řekla: „Modli se za toho, koho ti Pán Bůh pošle. Snaž se sama na sobě pracovat, protože se říká – jaký šel, takového potkal. A také než si cokoli začneš s nějakým klukem, představ si ho jako otce svých dětí. Vejdi do manželství čistě. Je to sice nejtěžší, ale zároveň nejlepší.“ Nebylo to nějaké suché poučování, povíдали jsme si třeba při jednocení řepy.

Když jste uzavírali manželství, říkali jste jeden druhému: Odevzdávám se ti... a přijímám tě...“ Jak tato slova uskutečňujete ve vašem každodenním životě?

Láda: Těch rovin odevzdání se i přijetí je v manželství víc. Je to o odevzdání sebe sama se vším, čím jsem byl, odevzdání svých zájmů, zálib, odevzdání svých snů a vzdušných zámeků, odevzdání vlivu svých rodičů, odevzdání svého těla, své plodnosti a přijetí manželky se vším všudy, co k ní patří. Přijetí jejich nálad, jejího úsměvu i pláče, přijetí jejich receptů a chutí v kuchyni, jiných než měla moje maminka, přijetí úplně jiných názorů, které se objeví až později po svatbě, přijetí její

rozmanitosti krásy, přijetí naší společné plodnosti, přijetí našich dětí...

Marie: Je to těžké říct v pár větách. Vidím vlašťovky, jak si staví hnízdo. Každý kousíček je důležitý. A tak i v manželství je každý den něco nového v tom „odevzdávám se a přijímám“. Je pravda, že do okamžiku, než se vysloví při svatbě tato slova, člověk žije pro sebe a potom už pro manžela, a dá-li Pán Bůh, i pro děti. Každý den se znova učím nemyslet na sebe, ale dávat.

Říká se, že každé manželství prochází zákonitě krizemi. Jak se snažíte tyto krize řešit?

Láda: Největší „krizi“ jsme asi prožívali první rok po svatbě. Představoval jsem si, že bude všechno jinak, ale mé představy se nenaplnily. Asi se za nás modlilo hodně lidí a dobře to dopadlo. V té době byl přeložen do Dubicka otec Oldřich, který, aniž by to věděl, začal svoji bezprostředností a nadšením bourat „naše zákopy“ a nenápadně vtahovat na hlubinu krásného manželství.

A před dvěma roky to byl zase náš minulý zpovědník bratr Benno, který nám byl hodně nablízku v těžkých chvílích, ale i v těch radostných.

Marie: Občas říkám dětem: „Teď tatínka nerozčilujte, je hladový.“ To je vlastně podstata problému. Neustále se učit porozumět tomu, proč ten druhý právě není v pohodě, co mu chybí. Hodně si povídat, každý večer alespoň krátce zpytovat svědomí, co se nepovedlo, poděkovat v modlitbě za to, co se povedlo. Platí Ef 4,26 (ať slunce nezapadá nad vaším hněvem). A nenechat příliš navršit to zlé, ale využít obrovského daru svátosti smíření a začínat znovu.

Co si myslíte, že má největší vliv na trvalost Vašeho svazku?

Láda: V listu Korintánům je: ...Láska je trpělivá... všechno vydrží. Je to Boží Láska, která je vždycky všude přítomná – jak se zpívá v jedné písničce. Když pocítujete tuto Lásku a nenecháte ji ze své strany vyšumět do prázdna - zabeđením se vůči svátostem a modlitbě, pak máte aspoň kousek Boží lásky, která nedovolí, aby to krásné skončilo.

Marie: Měli jsme a máme pořád velké štěstí na dobré kněze. Svátost manželství se hluboce prolíná se svátostí smíření a s eucharistií. Prostě

se nebát přiznat, že sami nezmůžeme nic, ale s pomocí Boží to jde.

Důležitou roli v křesťanském manželství hraje víra v Ježíše Krista. Každá křesťanská rodina by měla být dokonce domácí církví. Jak prožíváte víru v kruhu vaší rodiny?

Láda: Denně se snažíme společně modlit. Celá rodina. I ty nejmenší děti řeknou svou vlastní modlitbu. Pokud se sejdeme u společného jídla, tak i před jídlem. Společná mše svatá – větší kluci běží ministrovat napřed, my s těmi menšími dobíháme obyčejně později. Nedělní mše společné nebývají, protože já jsem varhaník v mé rodné souseední farnosti. Celé roky chodila v neděli s dětmi jen Mařenka. Nedala se odradit řečmi, že si dělá z kostela mateřskou školku. Opět nás podržel otec Oldřich, když ty hlasy různě vetoval, a navíc si vzal k oltáři třiletého Mikuláše na ministrování.

Žít víru znamená přijmout a poslechnout Krista. I když musíme bojovat se svou lidskou přirozeností. Je to o tom, že nebudu klikkovat v zásadních otázkách, ale ani v maličkostech. Když jsme podruhé neplánovaně počali, a pak i potřetí a počtvrté, pak se ptáte, jaká je Boží vůle v otázce manželské lásky. A Bůh odpoví, pokud se ptáte upřímně. My jsme v té době objevili spolehlivou symptotermální metodu dr. Rotzera a pak Ligy pár páru. Přísný požadavek čistě žitého manželství se stal pro nás pozhénnáním.

Marie: Nu, snažíme se. Zase se to neustále mění s tím, jak jdou roky. Nejlepší a zároveň nejtěžší je jít příkladem svým dětem. Tak nějak umět vyjádřit, že se máme nezaslouženě dobře a že dar víry v Boha je ten největší dar, že nás má Pán Bůh rád, i když se nám něco nepovede. Snažíme se to vyjádřit třeba při společné večerní modlitbě. Je to někdy velice nedokonalé, někdy se to vůbec nepovede. A tak je pro mě velice důležité, že vím, že se za nás modlí třeba paní Langová, která nám nedávno řekla, že žalm 127. se modlí právě za nás. A že vím, že já se modlím i tím, že rovnám plínky a kmitám kolem domácnosti, a že mám za sebou řeholníky, řeholnice, kněze, biskupy a Svatého Otce... Prostě, že naše malá domácí církev patří do Církve. Vidíte, já vlastně ani nemůžu říkat, že malá, vždyť je nás doma už devět.

V dnešní době mají lidé negativní postoj k životu a nechtějí přijímat děti, které jim Pán Bůh posílá. U vás je tomu naopak. Jak jste k takovému postoji došli?

Marie: Určitě už tím, že jsme během naší známosti respektovali, že tělesné odevzdání se patří až do manželství. A na to navazuje v manželství žít bez antikoncepce. Antikoncepce není totiž jen to, že člověk při styku odmítá svoji plodnost, ale zároveň vlastně říká: „Pane Bože, za dveřmi ložnice si to zařídíme sami, tady nám do toho nemluv“. A toto „odmítnutí Boha“ se velmi popisuje na celém manželství. A tak jsme moc rádi, že jsme se tohoto nebezpečí vyvarovali. Nebylo to vždy snadné. První čtyři děti se nám narodily neplánovaně brzy po sobě, přišla i nejistota, jestli to Církev opravdu tak učí, žít bez antikoncepce. Naštěstí jsme se naučili symptotermální metodu PPR a páté, šesté i sedmé dítě jsme si naplánovali a Pán Bůh nám je opravdu daroval. A tak teď máme pět kluků a dvě holky (zatím). Pro mě bylo velmi důležité, že jsem zjistila, že znalost velmi spolehlivé symptotermální metody, která má spolehlivost stejnou jako hormonální antikoncepce, nevede k sobectví. Právě tím, že jen využíváme toho, že Pán Bůh stvořil některé dny v cyklu plodné a některé neplodné nestavíme umělou hráz Božímu působení. Vždycky nás trochu překvapilo, že nám Pán Bůh dává potřebnou odvahu přijmout další dítě.

Teď se mi vybavuje situace, kdy jsem se objednala ke svému gynekologovi, že chci ultrazvuk. Když jsem tam přišla, tak si myslel, že jsem těhotná. Já jsem mu vysvětlovala, že těhotná zatím nejsem, ale že uvažujeme o dalším dítěti, a proto chci jen vědět, zdali jsem v pořádku. Kroutil tehdy hlavou a ptal se: „Vy opravdu plánujete šesté dítě?“ Za nějaký čas jsem přišla s tím, že jsem těhotná. To jsem díky znalosti mého cyklu věděla. Moc hezky se pak o celé těhotenství staral. Právě proto, že nám dobrá znalost STM metody pomohla, jsme učitelským párem Ligy pár páru a už pátý rok učíme tuto metodu na kurzech dalších páry. Ale to už je na delší povídání.

Láda: Dnešní doba je zamořena kulturou smrti, jejímž výplodem je i antikoncepční mentalita.

Matka Tereza říká: „Antikoncepce ničí lásku“, a nikdy nesvěřila žádné ze svých dětí lidem, kteří používali antikoncepci. Antikoncepci si zavíráte vrata k životu hlavně ve svém srdci. Je to skryté zlo našich rodin.

Jak si radíte s výchovou svých dětí a jaký vliv na jejich výchovu má skutečnost, že jich je více?

Marie: Ptala jsem se našich dětí, jak na tuto otázku odpovědět, a náš nejstarší Mikuláš povídá: „Přece tak, jak jste to udělali – vychovali jste první dvě děti, a pak už to jde samo“. Tak jednoduché to zase není, ale je pravda, že ve velké rodině to jde lépe. Navzájem se můžeme mnohem víc naučit a také si mnohem víc pomoci. Lépe se předchází sobectví a rozmazlování. Kluci, když je potřeba, pomůžou nejen Ládovi venku, ale i napečou cukroví, uklidí, usmaží řízky... Hlavně se v naší rodině láska a radost devětkrát násobí a bolest i starosti devíti dělí.

Láda: Pozitivní. Moje zkušenost – vzdorovitý dvanáctiletý mladý muž roztaje, když mu dáte do náruče malou sestřičku. To dělá divy. Několikrát jsem byl svědkem tání ledů a bourání zdí a žasnul jsem.

Mnozí manželé říkají, že nemohou mít více dětí, protože by na to nestačili po finanční stránce. Jak si s tím radíte vy?

Láda: Pocházím z obyčejné rodiny, kde jsem dost často v dětství slyšel různé nářky rodičů na

nedostatek peněz, i když mně se to tak nejevilo. Pravda, na svačinu do školy jsem si nosil chleba se sádlem nebo se škvarky a oblečení jsem měl po starším bráchovi. Naučil jsem se sice skromnosti, ale zároveň jsem si tenkrát řekl, že nebudu naříkat na peníze.

Přestože je Mařenka už 18. rok na mateřské a žijeme z mého platu a dětských přídavek, tak to není tak zlé. Myslím si, že ani našim dětem nevadí, že nemají ten zbytečný „standart“, co mají jejich spolužáci (značkové oblečení, mobily, apod.), ani že musí pomáhat při domácích pracích a na zahradě.

Navíc Mařenka je velice šikovná hospodyňka a dokáže z mála udělat velké věci. Já říkám: „Mít dobrou ženu je lepší než vyhrát milion.“

Marie: Překvapuje mě, že se nás dost často lidé ptají právě na peníze. Proč se třeba raději neptají, jestli máme dost lásky a trpělivosti?

Pokud to počítám čistě matematicky, příliš vysoká čísla mi nevycházejí, ale nemyslím si, že bych s více penězi měla také více štěstí. Na vesnici je to samozřejmě jednodušší. Ale i tak často žasnou, jak se věci řeší za nás. Zlomí se mi kolečko na kočárku, druhý den mi volá kamarádka, že odkládá kočárek, jestli ho náhodou neužiju... Automatickou pračku jsme vyhráli a přivezli nám ji týden před porodem čtvrtého dítěte...

O prázdninách jsem šla kolem stanu a najednou slyším, jak se ptá klučina od sousedů našich kluků: „Jaká je vaše oblíbená značka? Moje je Nike.“ Slyším odpověď našeho Dominika: „Sekáč.“ A potom smích. Smála jsem se taky.

Snažím se brát věci s humorem a pokouším se to naučit i naše děti. Naříkání je jen ztráta času.

Co byste poradili mladým lidem, kteří se na manželství chystají?

Láda: Nebojte se toho. Držím Vám palce a modlím se za Vás. Přeji Vám čisté chození, čisté manželství, hodné a moudré lidi kolem Vás – včetně rodičů a kněží.

Marie: Pracovat na sobě, aby bylo jednou co odevzdávat. A potom odevzdat naplno, nejen na zkoušku.

Pečení vánočního cukroví

*Děkuji vám za rozhovor.
br. Bogdan Maria, foto: rodinný archiv*

Gay je nahý

Dne 18. června t. r. proběhlo v Parlamentu České republiky první čtení zákona o registrovaném partnerství. Na 140 přítomných poslanců se 113 vyjádřilo pro jeho přijetí, 4 byli proti, ostatní se zdrželi hlasování. V září t. r. bude následovat druhé čtení. Do té doby je možné napsat poslancům dopis a vyjádřit svůj křesťanský názor.

Syn mých známých přitáhl kdysi ze školky urážlivé slovo označující praktikujícího homosexuála. „Mami, co to znamená?“ zeptal se hned ve dveřích. Matka vzala syna na kolena. „Vidíš občas, že maminka a tatínek se k sobě tisknou a líbají se, že? No a to druhé je tehdy, když se tak chovají dva pánové,“ řekla. Malý se tehdy otřásl jak pes po koupání.

No právě. Nikdo mu dříve nic neříkal o gayích. Dítě reagovalo spontánně tak jako jeho vrstevník v Andersenově pohádce, který zvolal: „Král je nahý!“ Bohužel, v současném všeobecném zmatku je hlas dítěte slabě slyšet. Časem si lidé zvyknou na nahého krále, a i když uslyší hlas rozumu, řeknou: „No a co, že je nahý? Dítě, my tě naučíme toleranci.“

V polské televizi kdysi dávali seriál „Střídači“. Vypráví o dívce, která v mužském převlečení pracuje jako taxikář. Jiný taxikář pracující na směny střídá svého kolegu-převlečenou dívku, která je pro zajímavost zároveň jeho snoubenkou. Ke konci seriálu taxikář zjišťuje, že jeho kolega je vlastně jeho snoubenka a začíná se s ní líbat. Jejich šéf,

když vidí líbající se chlapy, udělá takový výraz tváře, jako by měl hned omdlít. V dalším záběru snoubenci, již jako mužsko-ženský pár, informují svého nadřízeného o tom, že hodlají uzavřít sňatek. Ten si úlevou oddychuje a říká: „To jsem rád, že je to s vámi takhle, protože celý týden jsem se na vás nemohl ani podívat.“

Ale dnes? Podobný záběr by byl posledním v kariéře režiséra, a navíc stejně by ho vystříhli. Dnes by se zmíněný šéf podíval na líbající se pány „s tolerancí“, načež naplněn levicovým soucitem by začal usilovat o legalizaci jejich svazku, prozatím jako „partnerského“.

Před nedávnem se v tisku objevily výsledky sondáže, z které vyplývalo, že Poláci jsou všeobecně proti legalizaci homosexuálních svazků, většina dotázaných však přiznává, že sexuální menšiny jsou v Polsku diskriminovány. Nikdo však neřekl, na čem se ta diskriminace zakládá. Já vám to řeknu: Na tom, že jsi odpůrcem homosexuálního chování. To stačí, abys byl nazván homofobem.

Jestliže na tom se má zakládat homofobie, pak každý křesťan má povinnost být homofobem. Z Bible jasně vyplývá, že homosexuální chování je jedním z nejvážnějších hříchů. Svátý Pavel psal Koriňtánům: „Nemylte se! Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhýralci, ani lidé zvrácení... nebudou mít v Božím království účast“ (1 Kor 6,9). (Lidé zvrácení = pederasti, sodomité: muži, kteří se oddávali protipřirozeným neřestem a tělesně hřešili s osobami téhož pohlaví. Tato neřest byla v pohan-ském řeckořímském světě tehdy dost rozšířena.)

Z „homofobie“ bude obviněna i literatura minulosti

Paříž. Návrh francouzské vlády na vydání dekretu proti sexistickým a homofobním výrokům je pokusem o zastrašení osob, které diskutují na téma homosexuality – napsali francouzští biskupové. V dokumentu nazvaném „Homosexualita a manželství“ se biskupové vyjadřují k prohlášení zveřejněném po setkání rady ministrů pod vedením prezidenta Chiraca 23. června v Elysejském paláci.

Biskupové uvádějí, že publicita, kterou média dávají přáním homosexuálů, představuje ohrožení pro společenské normy a destabilizuje celou společnost. Jakékoli zpochybňování požadavků homosexuální lobby na to, aby svazky osob stejného pohlaví měly stejná práva jako manželství a směly adoptovat děti, je považováno za „homofobii“. Pokud dekret vstoupí v platnost, povede to v důsledku k zákazu jakékoli diskuse na téma homosexuality – což by nutilo například i k redigování historických literárních textů – upozorňují francouzští biskupové.

Již slyším pobouřené hlasy, že homosexuálové nemohou za svou orientaci. Jistě. Avšak já nemám na mysli homosexuální orientaci, protože ona sama o sobě není hříchem, ale jde mi o její realizaci. Jestli je někdo homosexuál, má se zdržet homosexuálního pohlavního soužití, tak jako každý jiný člověk, nacházející se mimo manželský svazek.

Nesouhlas věřícího člověka s propagováním životního stylu gayů je prostě reakcí proti šíření hříchu. Avšak gayové, a snad mnohem více jejich političtí zmocnitelé, zřetelně žádají od Církve, aby homosexuální chování vyškrtla z katalogu hříchů a připsala je do katalogu ctností. Na tom by měla být založena ta slavná tolerance. Není to náhodou vyměšování se do vnitřních věcí věřících lidí? Se souhlasem s něčím takovým bychom museli zapomenout minimálně na polovinu evangelia. Tam jsou zapsaná slova Ježíše, který snad nejmocněji vyžaduje od člověka, aby přinášel plody. Aby zrodil potomstvo, nemusí to být nutně potomstvo fyzické, ale duchovní určitě. O tom se říká v podobenství o talentech, o vinici, o rozséváči a na mnohých dalších místech.

Ježíš jen jednou vyslovil prokletí, a to na fíkovník, který měl sice bohaté listy, ale neměl ovoce. Další den byl strom suchý i s kořeny. Jestliže se Ježíš odhodlal k tak drastickému znamení, zřejmě nás chtěl varovat před čímśi zvlášť nebezpečným.

Aktivní homosexualismus je popřením plodnosti. Gayové se podobají účastníkům římských hostin, kteří se zvracením zbavovali sněženého pokrmu, aby mohli zase znova jíst. Požitek zbaven účelnosti je políčkem vyměřeným přirozeností, která je naprogramována k předávání života. Gayové se rádi odvolávají na příklady starověkých předků, z nichž si berou vzor. Zajisté by se rádi odvolali na své předky, jenomže gay se zpravidla nikomu předkem nestává.

Gay je skutečně nahý. Je skutečně nešťastný. Až na dno své duše. Není dovoleno schvalovat jeho životní styl, ale není též dovoleno pohrdat jím samotným. Není dovoleno házet kameny a tupit ho pro jeho protipřirozený sklon. Je třeba o něm říci Pánu Bohu.

*Franciszek Kucharczak
překlad z Gość Niedzielny 26/2002*

O LÁSCE K BLIŽNÍMU BEZ MÝTŮ

Opouštějící láska, zahrnující i nepřátele, je známým přikázáním Ježíše Krista. Jde o požadavek vpravdě revoluční, který se nevyskytuje v žádném jiném náboženství. Jsou však křesťané, co s tím mají problémy. Ptají se: Znamená to, že nemáme nikoho veřejně kritizovat, pranýřovat zlo a poukazovat na jeho pachatele? Hřeší proti lásce k bližnímu např. bývalí vězňové padesátých let, když se domáhají potrestání komunistických soudců, prokurátorů, vyšetřovatelů a dozorců, kteří se na nich dopouštěli zločinů proti lidskosti? Hřeší proti lásce k bližnímu novináři, když odhalují korupci a rozkrádání ve velkém a přitom konkrétně jmenují aktéry těchto nepravostí? Hřeší proti lásce k bližnímu např. věřící politikové, publicisté, pedagogové či zdravotníci, když označují potraty za vraždy a jejich provozovatele za vrahy?

Srovnejme si, co o tom říká Božský Spasitel. V podobenství o milosrdném Samaritánovi (Lk

10,25n) sděluje jasně, že dobro je zapotřebí prokazovat každému, kdo ho potřebuje, bez ohledu na to, jestli náleží k našemu náboženství, naší rase, etnické skupině atd. Trpícímu člověku nutno pomoci a tento příkaz je univerzální, nevylučuje ani osobní či skupinové nepřátele, jak Ježíš Kristus zdůrazňuje v horském kázání (Mt 5,44n). A sv. Pavel píše: „...lační-li tvůj nepřítel, dej mu jísti, žízni-li, dej mu pít!“ (Řím 12,20). I nepřítel, i ten, kdo mi ublížil, má proto nárok na to, abych mu poskytl pomoc, když se octne v nouzi a neštěstí, jako katolický křesťan mám povinnost i jeho zahrnout tou největší láskou, jakou je přání věčné spásy a modlitba na tento úmysl. Sv. Pavel nás napomíná: „Dobrořečte svým pronásledovatelům, dobrořečte a nezlořečte!“ (Řím 12,14). *Zlořečit* znamená v biblické mluvě totéž co proklínat, přát věčné zavržení. Vyznavač Kristův má naopak přát i těm nejhorším darebákům a nejkrvavějším

zločincům obrácení, smíření s Bohem a možnost dosažení nebe. I tito lidé jsou skutečně lidmi a mají svoji lidskou důstojnost, i za ně tekla na Kalvárii Kristova krev. Proto i jim náleží lidské zacházení a potřebná pomoc v případě, když upadnou do zoufalé situace, jsou nemocní, postižení osobním neštěstím, když mají bídu atd.

Křesťan nedosahuje maxima svého křesťanství tehdy, když se svým nepřátelům, kteří ho nenávidí a způsobili mu mnoho zla, „pouze“ nemstí. Spasitel po něm žádá ještě víc: prokazuj jim dobro, když potřebují, zapomeň zde na to, že jsou pachatelé zla, ano, i na to, že mnoho ublížili i tobě! Jde o požadavek velice náročný a nikoli jednoduchý, jenže takový je náš Pán. On má právo být maximálně náročný, když láska ke každému z nás Jej dovedla až na kříž. S Jeho pomocí lze i toto realizovat, i když se to často zdá psychologicky tak obtížné.

Moravský kandidát blahorečení arcibiskup A. C. Stojan měl před první světovou válkou obrovské potíže s bojovnými antiklerikály a zednáři, kteří jej nenáviděli a házeli mu neustále „klacky pod nohy“. Někteří z nich byli za války odsouzeni k trestu smrti pro údajné „velezrádné“ výroky. Stojan k jejich úžasu reagoval tak, že nelitoval žádné námahy a běhal po všech možných vídeňských úřadech, až dosáhl pro tyto lidi omilostnění. V Uherském Hradišti proti němu bezohledně štvál a šířil pomluvy v tisku jistý mlynář Pípal. Když mu ale vyhořel mlýn, byl to právě od něho

nenáviděný probošt a poslanec Stojan, kdo mu vymohl státní subvenci, aniž by ho on o to prosil. Tak jedná milosrdná a odpouštějící láska.

Na druhé straně však je nutno vidět, že tentýž Stojan dokázal na útoky v tisku patřičně reagovat a také břitce odpovědět, když bylo třeba, zejména když se jednalo o obranu katolické víry a morálních hodnot. Ostatně i v tomto Stojan následoval svůj veliký vzor - Ježíše Krista. Nikdo nedokázal tak odpouštět jako On, i na kříži prosil Otce o odpuštění svým vrahům, to mu však nebránilo nazvat je předtím „oblíbenými hroby“, „zmijím pokolením“, „zlým a cizoložným plemenem“ a dalšími tvrdými výrazy. Tím dal jasně na srozuměnou, že milosrdenství a odpuštění nikdy nesmějí být na újmu toho, aby se věci označily pravými jmény: dobro dobrem a zlo zlem. Jestliže tedy někteří křesťané považují za „odporující lásku k bližnímu“, když se kupříkladu pojmenuje interrupce zločinem a lékař, jenž ji provádí, zabijákem nebo když se „děsí“ nad „neláskou“ politických vězňů, dožadujících se, aby Grebeníček senior (dnes už zesnulý) stanul před soudem, tak potom špatně chápou Kristovo přikázání lásky a ocitají se v nebezpečí kamuflování zla a nahrávání jeho nadpřirozenému původci - ďáblu. Ostatně i těmto pachatelům zla prokazuje větší lásku ten, kdo jejich ohavné skutky pravdivě pojmenuje než ten, kdo je „z odpouštějící lásky k bližnímu“ zastírá, protože tím je utvrzuje v jejich těžkých hříších a napomáhá jim k falešné jistotě, že se vlastně ničeho nedopustili. Koneckonců oběti strašlivých vyšetřovacích metod bývalých estébáků se mnohokrát jasně vyjádřily, že nechtějí, aby tito dnes již staří mužové šli do kriminálů (trest přece nemusejí nastoupit kvůli vysokému věku a zdravotnímu stavu), ale aby zlo, které spáchali, bylo správně a veřejně pojmenováno. Díky za takový vyzrálý a krásný postoj: nemstí se, odpouštějí, ale nezakrývají zlo, dožadují se jeho pravdivého označení a odsouzení. Nejednal snad Kristus úplně stejně?

A ještě je možno uvést jeden příklad z literárního světa. Představitel katolické literární avantgardy meziválečné éry Jaroslav Durych sváděl velice

„BUĎ MŮJ ŽIVOT
JEDNA BOŽÍ
CHVALA ...“

ANTONÍN
CYRIL
STOJAN

břítické polemiky s levicovými a liberálními spisovateli a novináři. Mezi nimi byl i Josef Hora. Když za války měl být Hora totálně nasazen na práci do Německa, vymohl mu Durych, povoláním lékař, díky svým známostem, uznání neschopným ze zdravotních důvodů. Toto je křesťanský, vpravdě Kristův postoj i v naší konkrétní současnosti. Katolíci se nebude a nesmí vyhýbat zaujímat stanovisko k veřejným otázkám, nemá se bát ukázat prstem na ty, kdo se dopouštějí veřejných hříchů, nesmí omlouvat krvavé zločiny potratů ani bestialní krutosti nacistické a komunistické éry, ani asociální chování a zlodějství některých politic-

kých a ekonomických činitelů. Mlčet k tomu nebo jen slabě a „ohleduplně“ kárat tato a jiná veřejná zla není žádnou „láskou k bližnímu“, tím spíše potom ne „odpouštějící láskou k nepřítelům“, ale obyčejnou zbabělostí. Pravá láska k bližnímu podle Ježíše Krista se nebojí pro pravdu katolické víry a mravních zásad jít i do boje, umí použít i tvrdého, ale pravdivého výrazu tam, kde je to zapotřebí, ale zároveň je schopna, když pachatel zla jakkoliv trpí, být v první řadě těch, kdo laskavě a obětavě nabízejí svoji pomoc, i když se jedná o osobní nepřátele.

Radomír Malý

Protikatolická propaganda často zdůrazňuje: Církev ve středověku svojí intolerancí se ukázala být zaostalou vůči pohanům a mohamedánům, kteří projevíli podstatně více snášenlivosti.

Opravdu? Srovnajme si fakta:

Pohanská Římská říše až do Konstantinova Milánského ediktu r. 313 krvavě pronásledovala křesťany, což je dostatečně známo. Ale od r. 381 za císaře Theodosia se křesťanství v Římské říši stalo státním náboženstvím. Kdy došlo po tomto datu ke krvavému pronásledování pohanů ze strany křesťanů? Je pravdou, že ve městech byl pohanský kult zakázán a dosavadní pohanské chrámy přebudovány na křesťanské (např. kostel Santa Maria sopra Minerva v Římě), protože křesťanská společnost nemohla trpět posvátnou prostitucí, spja-

tou s pohanským kultem a v některých římských provinciích i lidské oběti. Pohanské rituály byly tolerovány pouze na odlehlejších venkově. Nikde se však nesetkáváme s násilným nucením ke křtu nebo dokonce s vězněním či popravami pohanů. Ti mají své vlivné zastoupení v senátu, v zemi funguje plejáda nekřesťanských škol, pěstujících plátónskou filozofii. Tolerance křesťanského státu vůči pohanům stojí v příkrém protikladu k předchozí kruté intoleranci pohanského císařského Říma vůči křesťanům. V kterých učebnicích dějepisu se však žáci dozvědí tento rozdíl?

Ani raně křesťanské christianizaci se nedá vytknout násilí vůči pohanům, jedinou výjimku představuje křest Sasů císařem Karlem Velikým, což ale vyvolalo kategorický nesouhlas církevních představených, zvláště panovníkova rádce mnicha Alkuina. O toleranci křesťanů vůči pohanům nejlépe svědčí fakt, že ještě roku 1169, tedy v době téměř už vrcholného středověku, se konaly na Rujaně bohoslužby ve Svantovitově chrámu ke cti tohoto pohanského boha. Pohanské kmeny oné doby se však chovaly ke křesťanům zcela jinak. Důkazem je množství katolických misionářů, kteří našli při svém hlásání Krista mučednickou smrt, sv. Bonifác u pohanských Frisů, náš sv. Vojtěch u pohanských Prusů atd.

Velice oblíbeným šlágrelem protikatolické agitace je údajná „snášlivost“ mohamedánů. Skutečnost je taková, že muslimští nájezdníci v 7.-8. století krvavým pronásledováním zcela zničili křesťanství v severní Africe, kalif Omar dal spálit alexandrijskou knihovnu, obsahující kromě antické literatury i křesťanské spisy. Na obsazeném Pyrenejském poloostrově sice mnozí kalifové v 9.-11. stol. byli vůči křesťanům tolerantní, ponechali jim chrámy a nebránili bohoslužbám, nicméně situace se pro křesťany podstatně zhoršila ve 12. stol. Rostoucí perzekuce katolíků byla vlastní příčinou národně osvobozenického boje Španělů, tzv. reconquisty. Současní obdivovatelé tolerance mohamedánských Maurů, vládnoucích ve Španělsku, však zapomínají, že tutéž toleranci prokazovaly i křesťanské státy na Pyrenejském poloostrově vůči kultu Mohamedovu. Islám měl v Aragonii a ve všech dalších katolických knížectvích Španělska naprostou svobodu kultu až do 90. let 15. stol., kdy z politických důvodů byli všichni Arabové z Pyrenejského poloostrova vyhnáni, což se samozřejmě nedá schvalovat.

Náboženskou snášlivost projevíli i křižáci v Palestině. Faktem je, že dokud tam vládli arabští kalifové, nečinili křesťanským poutníkům do Jeruzaléma žádné potíže, rovněž tak palestiniští křesťané se těšili náboženské svobodě, proto také nikdo v Evropě nevolal po křížových výpravách.

Situace se změnila až v 70. letech 11. stol., kdy Arabové byli z Palestiny vytlačeni Seldžuckými Turky, rovněž mohamedány. Ti se napáchali velkého množství těžko popsatelných bestialit vůči křesťanům, zejména vůči poutníkům na svatá místa, proto došlo ke křižáckým výpravám, které přes všechny chyby jejich vůdců byly obrannými a nikoli útočnými válkami. Je bohužel pravdou, že r. 1099 křižáci v Jeruzalémě, jenž se jim nechtěl vzdát, vyvraždili značný počet muslimského obyvatelstva, což je nutno odsoudit (jak ostatně učinili i nositelé tehdejší církevní autority včetně papeže Paschala II.), nicméně je rovněž pravdou, že v latinském Jeruzalémském království měli mohamedáni plnou náboženskou svobodu, takže když r. 1183 padl Jeruzalém opět do rukou Turků, kteří zajali posledního krále Quida, místní muslimové plakali a žádali, aby se katolické království vrátilo zpět. Pod křesťanským panovníkem se jim žilo lépe než pod tureckým sultánem – svým souvěrcem. Proč téměř nikdo nepoukáže i na tuto stránku dějin Církve, na tento příklad tolerance?

O skutečné „toleranci“ islámu vůči křesťanům nás nepoučuje pouze minulost, nýbrž i současnost. V celém mohamedánském světě jen dvě země respektují náboženskou svobodu vyznavačů Kristových: Sýrie a Jordánsko. Všude jinde zakoušejí křesťané větší či menší pronásledování, snad nejhorší v Saudské Arábii, kde podle zákona je možno uložit trest smrti za pouhé vlastnictví bible. V Súdánu a na některých ostrovech Indonézie (např. Molukki) probíhá už léta systematická genocida křesťanů za blahosklonného přihlížení OSN a dalších světových organizací. To už je ale jiné téma, související s protikřesťanskými náladami dnešního světa, podléhajícího nejrůznějším novověkým -ismům. Sem patří i odpověď na otázku, proč právě Katolická církev musí být vyličeena v těch nejčernějších barvách jako „intolerantní“, zatímco všichni ostatní jako „tolerantní“. Touto problematikou se budeme ještě zabývat.

Vyznání potratáře

Stojan Adaševič si zapamatoval tento den na celý život. Byl studentem medicíny. Jednou se v lékařském pokoji probíral kartotékou. Když byl v koutě sehnut nad papíry, začali se v pokoji scházet gynekologové. Ti si příliš nešímalí pracujícího studenta a vyprávěli o různých případech ze své praxe.

Doktor Rado Ignatović vyprávěl o jisté těhotné ženě, zubařce z nedaleké ordinace, která žádala o potrat. Ten se nepovedl, protože gynekolog nedovedl podkasat krček dělohy. Když lékaři vyprávěli o dalších osudech této ženy, student Adaševič celý ztuhl. Uvědomil si, že žena, o níž je řeč, je jeho matka.

„Ona už zemřela, ale co se asi stalo s tím děckem, které si chtěla nechat vzít?“ zeptal se jeden z gynekologů. To Adaševič už nevydržel, narovnal se a řekl: „Já jsem tím děckem!“ Zavládlo ticho a doktoři se začali jeden po druhém vytrácet.

Stojan Adaševič bude ještě mnohokrát přemýšlet o svém příchodu na svět. Bylo mu jasné: žije jen proto, že lékař „zvorál“ zákrok. On sám nikdy nebude takovým břídilem. Po vystudování, když začal pracovat jako gynekolog-potratář, se mu nejednou stalo, že vznikly komplikace, ale vždy si s tím poradil. Stal se z něho nejlepší potratář v Bělehradě. Rychle překonal v tomto oboru svého učitele, doktora Ignatoviče, jehož nekompetenci vděčil za život.

„Tajemství úspěchu je v ruce vytrénované mnohými zákroky,“ říkal a k tomu citoval německé přísloví: „Übung macht den Meister“ (Cvik dělá mistra). Věrný svému heslu prováděl denně na 20 až 30 potratů. Jeho rekord byl 35 potratů za den. Dnes, po 26 letech této praxe, odhaduje počet provedených potratů mezi 48 a 62 tisíci.

Mnoho let byl přesvědčen, že potrat, jak se vyučovalo na lékařských fakultách a psalo v knížkách, je chirurgickým zákrokem podobným operaci slepého střeva. Rozdíl je pouze v tom, že se odstraní jiná část těla – jednou to je kousek střeva, podruhé těhotenská tkáň.

Pochybnosti se začaly objevovat v 80. letech, když se v jugoslávských nemocnicích začaly zavádět ultrasonografie. Tehdy Adaševič poprvé uviděl na obrazovce USG to, co dosud bylo pro něho neviditelné – nitro ženského lůna a živé dítě,

kteří si cucalo prst a pohybovalo nohama i rukama. Obvyčně několik okamžiků nato kusy toho dítěte ležely vedle něho na stole.

„Díval jsem se, ale neviděl jsem,“ vzpomíná. „Všechno se změnilo, až se mi začaly zdát sny.“

Sen doktora Adaševiče

Vlastně to byl jen jeden sen, ale opakoval se každou noc, den co den, týden co týden, měsíc co měsíc.

Zdálo se mu, že jde po sluncem osvětlené louce, všude je plno krásných květin, lítají barevní motýli, je teplo a příjemné, avšak jeho trápí nějaký zneklidňující pocit. Najednou se louka naplňuje dětmi, které běhají, hrají si s balónek, smějí se. Stáří dětí je různé od tří nebo čtyř let do asi dvaceti let. Všechny jsou velmi krásné. Tváře jednoho hochy a dvou děvčat mu připadají povědomé, ale nemůže si připomenout, odkud je zná. Pokouší se s nimi hovořit, ale ty, jakmile si ho všimnou, začínají se hrůzou utíkat a křičet. Vše pozoruje jistý člověk v černém oblečení, připomínající mnicha. Neříká nic, jen se pronikavě dívá.

Adaševič se každou noc probouzel vyděšený a už do rána neusnul. Nic nepomáhalo – ani bylinky ani prášky na spaní.

Jednou ve snu, v rozčilení, začal honit utíkající děti. Podařilo se mu jedno chytit, ale ono začalo úděsně křičet: „Pomoc! Vrah! Zachraňte mě z rukou vraha!“ Vtom načerno oblečený člověk jakoby orel slétl k Adaševičovi, vytrhl mu dítě z rukou a zmizel.

Doktor Adaševič se probudil. Srdce mu hrozně tlouklo. V pokoji byla zima, ale on byl celý rozpálený a zpcený. Rozhodl se, že ráno půjde k psychiatrovi. Ten den psychiatri neměl volný termín, takže se Adaševič nechal objednat na další den.

Když šel večer spát, rozhodl se, že ve snu půjde za „černým člověkem“ a zeptá se ho, kdo je. Tak

také udělal. Černý neznámý mu odpověděl: „Mé jméno ti stejně nic neřekne.“ Když to Adaševič nevzdával, neznámý odpověděl: „Říkají mi Tomáš Akevinský.“ Toto jméno Adaševičovi skutečně nic neřeklo. Slyšel je poprvé v životě.

„A proč se nezeptáš, kdo jsou tyto děti? Nepoznáváš je?“ ptal se Tomáš. Když doktor říkal, že je nezná, Tomáš mu odpověděl: „Není pravda. Ony tě znají moc dobře. Jsou to děti, které ty jsi zabil při potratech.“ „Jak to?“ namítal Adaševič, „vždyť ony jsou velké a já jsem nikdy nezabíjel narozené děti.“ „Nevíš, že tady v Eschatonu, na druhé straně, všechny děti rostou?“ zeptal se Tomáš.

„Vždyť jsem nezabil dvacetiletého člověka,“ bránil se doktor. „Zabil jsi ho před 20 lety, když mu byly tři měsíce,“ odpověděl Tomáš.

Vtom si Adaševič připomenul komu se podobá ten dvacetiletý mládenec a ta dvě děvčata – jeho dobrým známým, jimž před lety udělal interrupci. Chlapec se podobal jeho dobrému kamarádovi. Ve tvářích děvčat rozeznal tváře jejich matek, z nichž jedna byla dokonce jeho sestřence.

Když se probudil, rozhodl se, že už nikdy neudělá žádný potrat.

Držel jsem v ruce tlukoucí srdce

V nemocnici na něho čekal bratranec se svým děvčetem. Byli s ním domluvení na potrat. Ona byla ve čtvrtém měsíci a chtěla dát pryč své dítě, v pořadí už deváté. Adaševič to odmítl, ale bratranec ho přemlouval tak dlouho a neodbytně, že nakonec souhlasil: „Tak dobře, naposledy v životě.“

Na obrazovce USG zřetelně viděl profil dítěte. Rozšířil dělohu, zastrčil kleště, něco jimi uchopil a vytáhl. Podíval se – byla

to malá ručička. Položil ji na stůl, avšak tam byl rozlitý jód a když se ho nerv utřené ručky dotkl, ručička se začala hýbat. Asistující zdravotní sestra téměř vykřikla: „Úplně jak žabí stehýnka na cvičeních z fyziologie!“

Doktor sebou trhl, ale pokračoval v zákroku. Opět vsunul kleště do dělohy, něco uchopil a vytáhl – tentokrát to byla nožička. Stačil si jen pomyslet: „Jen abych to nepoložil na ten jód,“ když ve stejném okamžiku druhé zdravotnici kvůli neopatrnosti spadl na zem ták s chirurgickým nářadím. Ozval se rachot. Doktor se lekl a nožičku upustil vedle ručičky, která se začala též hýbat. Celý personál něco takového viděl poprvé.

Adaševič se rozhodl, že všechno, co je v děloze, rozdrť a pak vytáhne už jen neforemnou hmotu. To taky udělal. Začal drtit, lámat, mlít. Když vytáhnul kleště, v přesvědčení že vytáhne neforemné maso, uviděl... lidské srdce. Srdce ještě tlouklo, stále pomaleji, až nakonec přestalo. Tehdy pochopil, že zabil člověka.

Udělalo se mu temno před očima. Nepamatoval si, jak dlouho to trvalo. Najednou pocítil trhání za ruku a uslyšel zděšený hlas zdravotnice: „Pane doktore! Pane doktore!“

Když se probral, zjistil, že pacientce hrozí vykrvácení. Poprvé se doktor začal vroucně modlit: „Bože, zachraň ne mne, ale tu ženu!“ Když v děloze zůstávají velké zbytky plodu, je potřeba k úplnému vyčištění alespoň deseti minut, zatímco nyní se mu to podařilo dvěma tahy.

Po sundání rukavic věděl, že už nikdy v životě neprovede potrat.

Vědro jako potratové nářadí

Oznámení jeho rozhodnutí panu primáři vyvolalo velký údiv. Ještě se nastalo,

Bývalý potratář Stojan Adaševič nyní jako obhájce nenarozených.

aby jakýkoli doktor v bělehradské nemocnici odmítl provádět potraty. Aby změnil názor, byl na něho činěn nátlak. Byla mu snížena výplata, jeho dceru propustili ze zaměstnání, jeho synovi nebylo dovoleno studovat na vysoké škole. V tisku i televizi byl pomlouván. Říkali o něm, že socialistický stát mu dal vzdělání k provádění potratů a on tady provozuje sabotáž.

Po dvou letech útoků byl na pokraji nervového vyčerpání. Rozhodl se, že druhý den zajde za primářem a požádá ho, aby mu přidělil nějaké potraty. V noci se mu však zdálo o Tomáši, který ho poklepal po rameni a řekl: „Jsi mým dobrým přítelem. Bojuj dál.“ Ráno se tedy rozhodl bojovat dál a za primářem nešel.

Zapojil se do hnutí na ochranu nenarozených. Jezdil po Srbsku a dělal přednášky o potratech. V jugoslávské televizi se mu povedlo prosadit vysílání filmu „Němý výkřik“ od Bernarda Nathansona, který zachycoval potrat prostřednictvím USG. Na začátku 90. let díky jeho iniciativě jugoslávský parlament prosadil zákon o ochraně nenarozeného života. Tehdejší prezident Slobodan Milošević však tento zákon nepodepsal. Potom v bývalé Jugoslávii vypukla válka a na zákon o ochraně života už nikdo nemyslel.

O válce doktor Adašević uvažuji takto: „Jak jinak bychom mohli vysvětlit ten masakr, který se páchal zde na Balkáně, ne-li vzdálením se lidí od Boha a vymizením úcty k lidskému životu.“

Pro podložení svého názoru Adašević hovoří o srbské praxi: „Protože náš zákon definuje, že život dítěte je chráněn od okamžiku prvního nádechu, neboli od okamžiku vydání prvního hlasu, je provádění potratů v sedmém, osmém, dokonce i v devátém měsíci těhotenství legální. Slovo „potrat“ tady není správné, protože se jedná o vyvolávání předčasného porodu. Vedle gynekologického křesla stojí vědro s vodou a než dítě stačí vydat hlas, jsou mu ucpána ústa, načež je vloženo rychle pod vodu. Oficiálně to je interrupce a všechno se odehrává ve shodě s právem – vždyť dítě se nenadechlo a nevydalo hlas.“

Adašević cituje Matku Terezu z Kalkaty: „Jestliže matka může zabít své vlastní dítě, co dokáže zadržet mě a tebe, abychom se navzájem nezabíjeli?“

Dnes se v Srbsku většina potratů provádí na soukromých klinikách, které nezveřejňují počty přerušených těhotenství. Podle odhadu Adaševiče připadá na 25 početí 1 živé narození. Dvacet čtyři životů je tedy zmařeno.

„Je to skutečná válka narozených s nenarozenými,“ říká doktor. „V této válce jsem mnohokrát měnil frontu. Nejprve jsem byl jako nenarozený odsouzen k smrti, pak jsem sám zabíjel nenarozené, nyní se je snažím chránit.“

„Začal jsem se zajímat o život Tomáše Akvinského, o němž jsem dosud neměl ponětí. Uvažoval jsem o tom, proč jsem viděl zrovna jeho a ne jiné svaté, tím více že je to svatý katolický a já jsem pravoslavný. Abych na to přišel, začal jsem studovat Tomášovo učení. Na co jsem přišel? Nalezl jsem jeho spisy, v nichž tvrdil, že lidský život začíná od 40 dne po oplodnění v případě mužského plodu a od 80 dne v případě ženského plodu. A kým je dítě v prvních dnech po oplodnění? Nikým? Myslím, že to, co Tomáš napsal mu nyní v Eschatonu nedává klid. I když musíme říci, že toto tvrzení převzal od Aristotela, který tehdy byl velkou autoritou. Tomáš se přiklonil k jeho názoru a udělal chybu.“

Potřeboval jsem mnoho času, abych pochopil, že dítě v matčině lůně je živým člověkem, že je živým člověkem ne od chvíle, kdy se poprvé nadechne vzduchu, jak nás tomu učili naši komunističtí profesori, ale od okamžiku vzniku lidského embrya, tedy od okamžiku spojení spermií s vaječnou buňkou (...)

Je také těžké hovořit o statistikách, protože zabití dítěte v lůně matky se děje také použitím některých prostředků, jako jsou spirály nebo pilulky RU-486, které jsou oficiálně klasifikovány jako antikoncepční prostředky. Starci z hory Athos, s nimiž jsem mluvil, dělají antikoncepci na hříšnou a ďábelskou. Hříšná je ta, která zabraňuje spojení spermií s vaječnou buňkou. Ďábelská je ta, která zabíjí již počaté dítě. To právě dělají spirály a pilulky RU-486. Spirála funguje jako meč, který odděluje maličkou lidskou existenci od zdroje pokrmu v děloze. Je to strašná smrt, protože člověk umírá hladu v místnosti plné jídla.“

Grzegorz Gorny, Milujcie się

Aby se svět obrátil

Rozhovor s Jamesem Caviezelem, hercem, jenž ztvárnil postavu Krista ve filmu „Pašije“ od Mela Gibsona.

Thomas Szyszkiwicz: Jaké to je, hrát roli svého Pána a Mistra?

James Caviezel: Na jedné straně jsem touto rolí poctěn, ale na druhé straně se ptám: „Pane, proč sis vybral zrovna mne, takového hříšníka?“ No ale když už jsem byl vybrán, snažil jsem se projevit vděčnost za tuto skutečnost. Myslím si, že lidé nechápou to, že v době celého natáčení jsem se cítil strašně nemotorně. Opravdu s potěšením jsem přijal informaci, že je natáčení hotovo. Bylo totiž velmi náročné. Nakonec jsme si udělali na památku společné foto, objal jsem Mela, on mě a řekl: „Tak, téměř jsme u konce.“ Přitom jsem pocítil, jak se začal celý chvět, svěřil hlavu a začal plakat. Někteří mě asi nepochopí, ale v tom okamžiku jsem to tak vůbec necítil, bylo mi to úplně jedno. Protože mě prostě všechno strašně bolelo.

Podářilo se vám vcítit do role tak, že jste začal myslet jako Kristus, jak to popisuje sv. Pavel?

Spíše jsem se modlil, aby lidé neviděli mne, ale Ježíše, neboť mou jedinou motivací ke hraní této role byla touha, aby se svět obrátil. S touto myšlenkou, aby Matka Boží mě vedla ke svému Synu, jsem se také stále modlil růženec. Nikdo, říkám to s plným přesvědčením, nikdo dosud nezobrazil Kristovo umučení takovým způsobem. Podle mě, je to nejautentičtější verze, jaká byla dosud natočena. Prý má tento film zhlédnout na 2 miliony lidí, ale nikdo z nás to nedělal kvůli penězům, bylo to skutečně z lásky. Nic jsem za to nedostal, ani Mel nedostal peníze. Všichni obětovali svůj čas zdarma, protože to dělali z lásky.

Opravdu? Nikdo nedostal ani vindru?

Opravdu. Jestliže film něco vydělá, pak dostaneme svůj díl. Takovým způsobem se to dělá u většiny filmů.

Foto: Monolith Films

Tuším, že „Pašije“ je nejhromnější film, který byl vůbec natočen, ale myslím si, že je to něco víc než film. Při sledování filmu je těžké si nepoložit otázku: Je to film nebo meditace?

Když se díváte na své dosavadní role, neklaďte si náhodou otázku: zda jste měl přijmout roli v tom či onom filmu?

Kladu si takovou otázku v souvislosti s každým filmem.

I v případě „Pašij“?

Ne. Jsem plně přesvědčen, že v tomto filmu jsem hrát měl, i kdyby to měl být ten poslední. Když jsem se setkal s Melem Gibsonem kvůli vstupnímu pohovoru, řekl jsem mu: „Chceš, abych zahrál Ježíše, že?“ A on na to: „No... ano.“ Na druhý den mi telefonoval a třikrát se snažil mi to rozmluvit. Načež jsem se ho zptal: „Mele, proč se snažíš mě odradit?“ Odpověděl: „Protože, to může být konec tvé kariéry. To může být konec mé kariéry a všech, kteří se do toho zapojí. Chápeš, co já chci s tím filmem udělat?“ Tehdy jsem mu řekl: „Podívej, každý si musí nést svůj kříž. Jestliže ho neponeseš, tak tě ten kříž rozdrť. Má poslední odpověď je: Budu hrát Ježíše.“ A tak se i stalo.

Jistě to nebyla jednoduchá role...

Kdybychom natáčeli film ve studiu a ne v přírodních podmínkách na svahu hory, míň bych se natrápil. Ale kdybych nevypřel, co mi bylo dáno vypřít, nikdo bych nebyl schopen zahrát scénu ukřižování právě takto. V jistých okamžicích jsem přímo cítil, jako bych měl zrovna umřít na kříži.

Skutečně jste si myslel, že byste mohl umřít?

Ano. Na kříži jsem ledovatěl z chladu, dva týdny každodenní hypotermie. Vůbec jsem necítil ramena a strašně jsem se celý třásl tak, že to nešlo ovládnout. Když mě umístili na kříži, cítil jsem obrovskou bolest, neboť mě velmi bolela záda a ramena, která jsem si navíc při nesení kříže vymkl. Dvakrát mne zasáhla šlehnutí při bičování a mnohokrát jsem dostal bičem při nesení kříže.

Každý den se dělo něco nového, jinak než to bývá, že jsou přestávky po tréninku. Vstával jsem ve dvě hodiny v noci, aby to maskéři na ráno stihli. Osm hodin líčení, v průběhu dne další dvě a večer, abych to ze sebe umyl, další dvě hodiny.

Takže 12 hodin denně zabralo samotné líčení?

Ano a kromě toho bylo třeba to na sobě udržet – tisíce různých chemikálií... Občas se stalo, že daný den se se mnou nenatáčelo, i když jsem byl namaskován. Tehdy mě posypali talkem, zabalili do ručniku a takto jsem šel spát. Strašně to svědilo. Při maskování jsem si neodpočal, protože jsem musel stát s rozpaženýma rukama, a když jsem usínal, tak mne maskéři hned budili. Mohl jsem to vydržet jen díky tomu, že jsem se v té době modlil růženec.

Poslední den jsme točili scénu Horského kázání a uhodil do mne blesk. Lidé křičeli, když viděli, jak se mi vlasy na hlavě postavily a celý jsem zářil. Elektrický výboj se však dotkl jen hlavy a nedošel do srdce.

Vaše vyprávění o filmovém natáčení se jeví jako hluboká duchovní zkušenost...

Popravdě řečeno, měl jsem to štěstí pracovat s výbornými týmy při mnohých natáčeních. Nicméně, zkuste říci, kde je před natáčením sloužena mše svatá? Anebo jak často se stává, že někoho z týmu vezmete za ruku a řeknete: „Hej Mele, co kdybychom se dneska v polední přestávce pomodlili růženec?“ Občas jsem se procházel s Melem a lidé si mysleli, že diskutujeme o natáčení, nikoho nenapadlo, že my se prostě modlíme...

Takže to vypadalo jinak než u natáčení jiných filmů?

Samozřejmě. Ale muselo to tak být. Všechno totiž bylo nedělitelnou součástí realizace filmu. Řekl jsem: „Mele, musíme si dávat pozor na slova. Nechci nadávat ani se rozčilovat, když mám hrát

Krista.“ Takže často jsem jen ztichl a začal jsem se modlit. Stále jsem se modlil růženec, anebo jsem rozbíjal o liturgických textech z daného dne. To bylo součástí procesu. Stejně tak i zpověď.

Jednou už jsem při maskování přímo zuřil: „Dost, už to nesnesu!“ Vstal jsem, ale ve stejném okamžiku jsem se uhodil do hlavy. Cítil jsem se spíše jako Lucifer a ne jako Ježíš!

Vy jste herec, hluboce věřící katolík. Je v Hollywoodu místo pro katolíky?

Duch Svatý si vede každého jinak, je třeba mu být poslušný. Neměl jsem ponětí, čeho mohu dosáhnout. Mnohokrát jsem byl vystaven duchovním zkouškám, když se jednalo o přijetí nějaké role, která mi mohla zajistit úspěch. Avšak věděl jsem, jaká je moje víra a že ji nezměním, že se nezaprodám. V Hollywoodu je mnoho katolíků, kteří podle mne nevěřili, že je víra může zavést tam, kde chtěli být. Já jsem objevil, že Matka Boží tě zavede mnohem dál, než si můžeš představit. Myslel jsem si: „Super! Jsem v *Tenké červené čáře!* Hurá! Mohu pracovat s jedním z nejlepších režisérů na světě. Pán Bůh mi už nic lepšího nemůže dát.“ A Pán Bůh přišel a zeptal se: „Chtěl bys zahrát mého Syna?!“

Hovořil jste o utpení, o skutečné bolesti při natáčení „Pašij“.

Byla to bolest až na hranice možností, ale zároveň vnitřní pocit, že přesto jsem schopen to snést. Mrznul jsem na kříži a když jsem křičel „Eli, Eli lema sabachtani,“ myslel jsem si: „Pane, zdá se, že je Ti úplně jedno, zda my ten film dokončíme nebo ne, zda se ten kříž za chvíli nepřevrátí a nebude padat tisíc metrů dolů po tomto příkrém

Foto: Monolith Films

svahu nebo ne. Vůbec Tě to nezajímá.“ Zrovna tohle jsem vykřičel, neboť mne všechno tak moc bolelo. A po tomto těžkém dni si Mel prohlédl záběry a řekl: „No nic, celý tento záběr musíme udělat ještě jednou.“ A já: „Ale proč? Proč? Vždyť to bylo výborné!“ Mel na to: „Protože kříž se hýbá tam a zpět. Jestliže bude vidět pohyb kříže, pozornost diváků se bude soustředit na to, že se kříž hýbá, a ne na tebe. Musíme to udělat ještě jednou.“ Pomyslel jsem si: „Ach, ne...“ Dorazilo mne to. Mel pokračoval: „Teď vidím, jak by se to dalo udělat lépe, z jakého úhlu, mnohem zajímavěji.“ A já jsem jen v myšlenkách: „Ne, ne, já to už nechci dělat.“ Musel jsem se však přemoci...

Kdysi jsem hovořil se svým kamarádem, který získal zlatou medaili v běhu na 800 m. Řekl jsem mu: „Já na střední škole jsem byl před závody tak nervózní, že jsem nemohl nic jíst.“ A on: „To je normální.“ Já mu na to: „Často jsem měl také pokušení, abych při běhu zakopl, spadl a pak řekl, že jsem mohl vyhrát, jenže jsem bohužel zakopl.“ Můj kamarád mi tehdy řekl: „Zrovna při běhu, kdy jsem získal zlato, mne chytila taková bolest,

že jsem se chtěl zastavit a vzdát to, ale kdybych to byl právě tehdy udělal, nikdy bych nezískal zlatou medaili.“

Podobně je to v životě křesťana...

A stejně to bylo i při natáčení tohoto filmu a tak to je i v celém filmovém podnikání. Ten, kdo vytrvá, kdo vytrpí nejvíce, nejvíce dosáhne. Satan ti někdy říká: „Hej, hej, příliš pracuješ,“ a začíná ti říkat, jaký jsi talentovaný, jak moc toho sám zmůžeš. Přestáváš pak sloužit Pánu Bohu a tvá práce se stává úplně bezvýznamnou. Jsem přesvědčen, že celá má kariéra je darem od Pána. Je to jako s rolníkem. Každý den jde na pole, vytrvale pracuje, ale současně se modlí a prosí: Pane, dej déšť, ale ne moc; Pane dej slunce, ale ne moc. A ví, že nad těmito věcmi nemá žádnou, absolutně žádnou moc. Zlé síly ti napovídají: „Máš nade vším moc, všechno můžeš řídit.“ Ale tak to není, je třeba se modlit, je třeba se poddat Boží vůli.

Děkuji za rozhovor.

Rozhovor přeložen z časopisu „Postaniec Ducha Świętego“, redakčně zkrácen

Kam jste dali kříž

Stěžovala si mně jedna starší teta, která nechala bydlet zadarmo ve svém domku svoji mladou neteř s rodinou. Nechala jim všechno vybavení i nábytek, aby mladí nemuseli nic pořizovat a mohli víc našetřit. Jaké bylo její překvapení, když za nimi poprvé přijela a viděla, že kříž, který visel na čelní stěně v kuchyni, tam již není. Hned se ptá neteře: „Prosím tě, kam jste dali kříž?“ „Sundala jsem jej a uklidila. Děti se ho bály!“ Tetička jen smutně povzdechla. Ty děti, které se podle slov vlastní matky kříže bály, sedí celé hodiny před televizí a „hltají“ všechny ty seriály plné násilí, bití, mučení. Plno krve, plno mrtvol a toho se nebojí!

Nebojí se kříže spíše jejich matka? Nepřipomíná jí pohled na kříž to, že nedala své děti pokřtít, že je ani nikdy neučila toto svaté znamení? Co by asi řekli této mamince svatí Cyril a Metoděj, kteří vztyčovali na naší Moravě kříž, toto znamení spásy? Kolik máme u nás takových maminek, které bude třeba evangelizovat?! Kolik ještě modliteb a obětí bude třeba, než i ony prohlédnou a pochopí, co jedině může dát jejich dětem opravdové štěstí.

P. Jan Topenčík

Neposkvrněná a Audite Organum

Minoritský klášter sv. Jakuba v Praze na Starém Městě tvoří komplex dvou budov a kostela-baziliky. V těsné ulici Malé Štupartské nás přivítá průčelí, které je završeno štítem, ozdobeným sochou Salvátora-Spasitele a figurální kompozicí, představující skupinu poutníků, kterou vede sv. Jakub. Po vstupu do baziliky nás čeká nádherný prostor s mnoha překvapeními. Chtěl bych se zmínit o dvou.

Kněžiště a hlavní loď baziliky je zaklenuto valenou klenbou s lunetami – freskami. Malby jsou dílem Fr. Vogeta z roku 1736. Jejich obsahem jsou výjevy Oslavení Nejsvětější Trojice a P. Marie. V kněžišti od začátku k triumfálnímu oblouku to jsou: Bůh Otec jako stvořitel světa, oslavení kříže jako znamení vykoupení, symbol Ducha Svatého ozařující zeměkouli, mariánský monogram a Immaculata (P. Maria na půlměsíci) – uctívaná anděly. V mariánském monogramu MARIA jsou zvýrazněna dvě písmena M a I, která můžeme číst jako Maria Immaculata (Maria Neposkvrněná). Monogram byl malován 118 let před vyhlášením závazného učení církve o neposkvrněném početí Panny Marie (8.12.1854), což potvrzuje úctu našeho řádu k Neposkvrněné Panně. I další lunety, v hlavní lodi kostela, obsahují výjevy z Mariina života: Zasnoubení, Zvěstování, Navštívení, Očišťování a Nanebevzetí.

Druhá zvláštnost jsou svatojakubské varhany. Jako by se připojily s P. Marií k jejímu chvalozpěvu na Boha! Myslím na člena našeho řádu, minoritu Bohuslava Matěje Černožského, vynikajícího varhaníka a hudebního skladatele, od něhož se odvíjí fenomén varhanní duchovní hudby v bazilice. Dnes tuto živou tradici nese dál Svatojakubské Audite Organum. Varhany mají 4 manuály, 91 rejstříků (barevných možností) a 8277 píšťal. Letos se rozezvoucí při zahájení už 9. ročníku Mezinárodního varhanního festivalu, pod ochranou Neposkvrněné, kdy zazní SYMPHONIA GREGORIANA – koncert pro varhany a orchestr, dílo skladatele Petra Ebena (1929).

O. Oldřich Prachař

Svatojakubské Audite Organum
uvádí

9. MEZINÁRODNÍ VARHANNÍ FESTIVAL

k počtí Petra Ebena

Festival se koná pod záštitou
Jeho Excelence arcibiskupa Jana Graubnera,
předsedy České biskupské konference.

Bazilika sv. Jakuba

Praha - Staré Město, Malá Štupartská 6

5. 8. – 23. 9. 2004 v 19 hodin

Spolupřadatel: hl. město Praha

5. 8. **IRENA CHŘIBKOVÁ (Česká republika)**
členové Symfonického orchestru Českého rozhlasu
FRANTIŠEK PREISLER dirigent
Program: J. I. Linek, P. Eben
12. 8. **CAROL WILLIAMS (USA)**
Program: A. Copland, J. S. Bach, M. Reger, H. J. Stewart, K. Watanabe, Ch. Tournemire, P. Eben
19. 8. **GIOVANNI CLAVORA BRAULIN (Itálie)**
Program: D. Buxtehude, H. Purcell, J. S. Bach, M. E. Bossi, P. Eben
26. 8. **BARTOSZ JAKUBCZAK (Polsko)**
Program: J. S. Bach, C. Franck, P. Eben
2. 9. **PHILIPPE BRANDEIS (Francie)**
Program: J. Alain, Ch. Tournemire, M. Dupré, improvizace
9. 9. **NIELS HENRIK JESSEN (Dánsko)**
Program: D. Buxtehude, C. Nielsen, J. P. E. Hartmann, J. S. Bach, F. Musil, P. Eben
16. 9. **GUY BOVET (Švýcarsko)**
Program: J. S. Bach, F. Liszt, improvizace
23. 9. **JOSEF POPELKA (Česká republika)**
Program: L. N. Clérambault, J. Popelka, A. Guilmant, P. Eben

Informace a rezervace:

Tel: 604 208 490; e-mail: auditeorganum@volny.cz; www.auditeorganum.cz

Drahé děti,

také Panna Maria byla kdysi tak velká jako jste teď vy. Měla rodiče, kteří teď 26. července mají svátek. Její maminka je svatá Anna, tatínek svatý Jáchym.

Vyprávěli jí o tom, že Pán Bůh je všemohoucí, že stvořil celý svět a že nás má velice

Pak Panna Maria doprovázela svého a Božího Syna, Ježíše, po celý jeho pozemský život. Vyprosila svou přímluvou jeho první zázrak. Byla s ním při jeho hrozném utrpení a smrti. Po jeho zmrtychvstání a nanebevstoupení při sešlání Ducha Svatého se modlila spolu s apoštoly a ostatními věřícími. Bydlela pak u svatého Jana,

Když Panna Maria byla dítětem

rád jako své děti. Učili ji modlit se, říkat Pánu Bohu, jak ho má ráda, děkovat mu a prosit ho. Když už uměla číst, učili ji znát Písmo svaté. Četli tam, jak Pán Bůh mnohokrát přislíbil, že přijde ten, který zachrání všechno lidstvo, nazývaný Kristus nebo Spasitel nebo Vykupitel. Že se narodí v Betlémě, bude dělat mnoho zázraků, uzdravovat nemocné, chromé, slepé, hluché, němé, křísit mrtvé. Že ho mnozí budou rádi poslouchat, dostanou odpuštění hříchů a on jim bude pomáhat, aby žili jako Boží děti a mohli jednou přijít do věčné radosti. Ale jiní že ho budou odmítat a ubližovat mu; že bude ukřižován, protože z lásky k nám všem vezme na sebe všechny naše hříchy. Ale vstane z mrtvých a bude žít bez konce na věky. Jeho Království se rozšíří do celého světa, lidé ze všech národů ho budou ctít a milovat.

To všechno se dovídala Panna Maria z Písma svatého, když jako dítě vyrůstala u svých rodičů. Ale netušila, že ona sama bude jeho matkou, Matkou Boží.

Až po několika létech, když už byla velká, řekl jí to archanděl Gabriel, kterého k ní Pán Bůh poslal a který ji pozdravil těmi slovy, kterými ji i my zdravíme v modlitbě „Zdravas, Maria“.

Potom při návštěvě u svaté Alžběty Duch Svatý způsobil, že vyslovila úžasné proroctví: „Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení.“ Asi i ona sama byla překvapena a udivena tímto proroctvím. Teď, po více než dvou tisících letech od té doby vidíme, jak se toto proroctví stále překrásně splňuje.

nejlepšího z apoštolů, kterému ji Pán Ježíš svěřil, aby se o ni staral jako o svou maminku. A stále dál doprovázela a doprovází Boží rodinu, církev, svou přímluvou, ochranou a pomocí, je Matka Církve.

Po skončení jejího pozemského života ji Pán Ježíš vzal s tělem i duší k sobě do nebeské věčné radosti. Odtud nám Panna Maria stále pomáhá v mateřské lásce svého srdce, protože nás všechny miluje jako své děti. 15. srpna budeme slavit její velká svátek, slavnost Nanebevzetí Panny Marie.

Jako dítě Panna Maria ještě nevěděla, jaký překrásný plán pro ni má Pán Bůh. Ale dělala radost Pánu Bohu, rodičům, ostatním dětem i jiným lidem a modlila se s ochotou, aby dělala to, co chce Pán Bůh, který nás má tolik rád. Jak to řekla archandělovi: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“ A Pán Bůh ji vedl.

Také pro každého z vás, děti, má Pán Bůh připraven krásný plán pro váš život. Asi ještě nevíte, jaký - čím budete, kde budete žít, co všechno budete v životě dělat. Ale dělejte to podobně jako Panna Maria: Dělejte radost Pánu Bohu i lidem a modlete se o to, aby vám Pán Bůh dával poznat, co pro vás připravil. Aby to bylo tak, jak On chce. On ví nejlépe, co je pro každého to nejlepší a nejšťastnější.

Ani teď o prázdninách nezapomínejte na Pána Ježíše a Pannu Marii. S nimi budou prázdniny opravdu krásné a radostné.

Takové prázdniny vám srdečně přeje, Boží požehnání vám vyprošuje a s radostí vás všechny pozdravuje

váš P. Bohumil Kolář

Poděkování

Dlužím poděkování Neposkvrněné P. Marii, sv. Anežce české, sv. Josefu a všem našim přímluvcům a pomocníkům. Také děkuji všem, kteří se s námi na tento úmysl modlili.

Můj manžel měl velké problémy s hledáním dobrého zaměstnání. Pracoval kratší dobu v některých firmách a nakonec skončil na pracovním úřadě. Celkem nečekaně a v krátké době (během několika dní) se mému muži ozvala před tím nám neznámá firma s nabídkou dobrého zaměstnání. Samozřejmě vše další již záleží na manželovi, ale věříme, že s pomocí Boží a přímluvou Nebeské matky budeme schopni všechny další překážky překonat.

P. Maria, děkujeme Ti a prosíme, zůstávej stále s námi. S ještě větší důvěrou kladu proto do rukou Neposkvrněné osudy všech členů naší rodiny, zejména prosím za usmíření mých dvou bratrů a za mého tatínka, který ve svém věku 78 let trpí psychickými a dalšími problémy a řeší je alkoholem. Již několik desítek let nebyl u svátostí. Prosím o přímluvu Vás všech za dobré vyřešení této situace.

Marie Veselá, Křižanov

„Duchu Svatý, jestli odmaturuji tak, abych byla spokojená, to znamená na jedničky a dvojky, napíši do každého časopisu a novin, že jsi borec!“

Přesně touto větou to začalo. S pomocí Boží jsem dospěla do posledního ročníku AG v Kroměříži a najednou přede mnou stanula maturita. Byla jsem klidná, ale nesmírně intenzivní strach se dostavil noc před maturitním dnem. Ještě jsem se snažila učit, ale viděla jsem, že nestihnu všechno. Ač mi nikdo nevěřil, byly otázky, z kterých bych jistě propadla. Proto ten obrovský strach... S postupující noční hodinou jsem začala vidět jedinou možnou záchranu v pomoci našeho Pána. I když to bylo hodně těžké, odevzdala jsem všechno do Jeho rukou. A to mě nesmírně uklidnilo. Když jsem usínala, ještě jsem řekla: „Duchu Svatý, jestli odmaturuji...“

Bůh byl milosrdný. U maturity jsem si tahala neskutečně jednoduché otázky. Pokaždé jsem cítila, jako by mi „Někdo“ do ruky danou otázku přímo vložil. Žádný div, že jsem odmaturovala se samými jedničkami. Když nám hlásili výsledné známky, vzpomněla jsem si na svůj slib...

-jp-

Děkujeme Pánu Bohu a Panně Marii za narození zdravého syna Davidka. Nebeská Matko, prosíme, stůj při nás i nadále a vyprošuj u Pána zdraví, ochranu a požehnání pro celou rodinu. Zároveň také děkujeme všem, kteří na nás pamatovali ve svých modlitbách.

Šánkovi, Návojná

Tisícásobnú vďaku a verejnú poďakovanie chcem touto cestou vyjadriť Panne Márii, našej drahej nebeskej maminke, za splnenie mojej prosby. Veď náš nebeský Otec nám skrze ňu aj dnes dokazuje svoju všemohúcnosť a milosrdenstvo. Môžem potvrdiť z vlastnej skúsenosti, že vytrvalá modlitba a dôvera sú tým pravým prostriedkom k získaniu potrebných milostí.

Anna

Chci tímto dopisem poděkovat našemu Pánu Ježíši a naší nebeské mamince a sv. Norbertovi za narození zdravého chlapečka, mého pravnoučka. I když testy z velké části ukazovaly, že dítětko bude nějak postižené prosila jsem za toto dítětko, aby nebylo potracené. Poprosila jsem i sestřičky premonstrátky. Společná modlitba byla vyslyšena a já z celého srdce děkuji i všem ostatním za modlitby a prosím, aby Bůh ve svém milosrdenství dal mým vnoučatům i pravnoučatům milost víry a lásky.

Maminko nebeská svěťuji Ti je všechny a prosím o tvou pomoc a přímluvu i nadále.

babička z Kojetínska

Chtěla bych prostřednictvím Vašeho časopisu poděkovat Neposkvrněné Panně Marii a sv. Josefu za záchranu jedné z našich dcer, která vážně onemocněla rakovinou.

rytířka Marie

Chtěla bych poděkovat Pánu Bohu Ježíši a Panně Marii za všechnu pomoc naší rodině v různých životních situacích. Když jsem před několika lety četla v Immaculatě poděkování jedné čtenářky za změnu zaměstnání syna, netušila jsem, že i já ve své rodině prožiji něco podobného. Chci poděko-

vat za to, že syn po různých stresujících situacích našel odvahu dát výpověď v zaměstnání a pak s Boží pomocí si našel nové místo, kde je nyní spokojený a navíc tam poznal i svou nyníější manželku. Také děkuji za šťastné manželství své dcery a narození našeho prvního vnoučka.

Díky Ti, Bože, za všechna dobrodiní a za dar víry. S prosbou o další Boží ochranu pro celou rodinu

Anna ze Slovácka

Chtěla bych splnit svůj slib Panně Marii a veřejně jí poděkovat. Naše malá vnučka Anežka měla jít na operaci srdíčka. Pro neustálé virózy se operace musela dvakrát odložit. Na přímluvu Panny Marie zázračně medailky se mohla uskutečnit letos v dubnu. Operace se zdařila a vnučka je čilá a zdravá.

Děkuji Panně Marii za stálou přímluvu a ochranu.

Marta Kučerová, Brno

Chtěla bych splnit svůj slib Panně Marii a veřejně jí poděkovat.

Před šesti lety se mi narodil třetí syn. Zanedlouho poté mi paní doktorka oznámila, že mají podezření na Downův syndrom, což se po vyšetření krve na genetice potvrdilo. Navíc měl dost silnou žloutenku a nemocné srdíčko. Z obavy o jeho spásu jsem provedla křest z nouze. Prosila jsem Pannu Marii, aby mohl být pokřtěn v kostele a potom ať se děje Boží vůle. Chlapeček nám celkem prospívá, máme ho rádi, nedovedli bychom si život bez něho představit. Díky jemu jsme se naučili vážit si „zdanlivě“ banálních věcí. Proto bych chtěla povzbudit všechny rodiče, kterým pošle Pán některé z těchto dětí, aby nebyli nešťastní. Víím, že je to někdy těžké, ale stojí to opravdu za to. Tyto děti vrátí tolik lásky, že to člověka znovu a znovu překvapí. Dokáží se ze všeho radovat.

Maria, děkuji Ti za tento dar i za mnoho dalších.

Vděčná rytířka Věra

Naše milá nebeská Maminko, Panno Maria, Chci Ti vroucně poděkovat za ochranu a pomoc, kterou mně i mojí rodině poskytuješ již léta. Od dětství mě provázíš a ochraňuješ, ale já jsem pro nedostatek času nevnímala. Až teď, kdy jsem už stará, si uvědomuji svou nevděčnost.

Maria, díky za všechno.

Marie Hödlová, Záhorovice

Vážená redakce, plním svůj slib veřejně poděkovat Panně Marii Lurdské za dar krásného přátelství, které jsem tolik postrádala a za všechna dobrodiní, kterých se mi v životě dostalo. Moc prosím o modlitby a přímluvy za dar víry pro svoje nejdražší.

Eva z Hradce Králové

Panno Maria, děkuji Ti za zdárné ukončení maturity mé dcery. Děkuji Ti maminko také za pomoc při různých životních situacích. Víím, že ty nikdy nezklameš, kdo v Tebe důvěřuje a kdo Tě vytrvale prosí. Prosím Tě, maminko, za práci pro dceru. Svěřuji Ti všechny své děti. Prosím, přitáhni je k sobě blíž a také prosím za víru pro mého muže.

Eva Vozničková

Rád bych touto cestou dodržel slib a poděkoval Pánu Bohu, Panně Marii a mému birmovacímu patronu sv. Longinovi, za vyslyšení modliteb a ukončení velmi nesnadné a těžké životní situace, která, jak se zdálo, nebude mít konce a ve které mě Pán naučil důvěře a trpělivosti.

Martin z Olomouce

Plním slib veřejně poděkovat za přijaté milosti a dobrodiní. Děkuji z celého srdce Trojedinému Bohu, Matce Boží, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeášovi a andělům strážným za pomoc a vyslyšení prosby za zdárné ukončení VŠ studia.

Vděčná čtenářka Veronika

Chcem sa podakovať Nepoškvrnené počatej Panne Márii a jej láskavému Srdcu za vyslyšanie prosieb a za náhle a doslova zázračné uzdravenie z nebezpečného zápalu lymfatických uzlín. Chcem tiež podakovať Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie za vyslyšanie prosieb za úspešné vykonanie prijímacích skúšok a postupné prijatie našich vnučiek Márie K. a Márie N. do školy pri mnohonásobne vyššom počte záujemcov a ďalších uchádzačov.

Vladimír Krčméry st., Bratislava

Svou vděčnost vyjadřují také: Zdeno Vavro, Babička Zdenka z Valašska, Zdeněk Petráň, Marie Vajbarová, Marie Spáčilová, Marie Vičonová, B. Zavadilová, Marta Prášilová.

O Modlitbu prosí: Ludmila Strmisková, Růžena Záhrobská, David M. Strnad, L. Vinšová, Helena Kacálková, Marie Procházková, B. Zavadilová.

ZPRÁVY

Malta je a bude katolická. Katolické náboženství ovlivňuje život maltských občanů tak, jak málokde na světě. Týká se to zejména mladých lidí. Podle ankety na univerzitě v hlavním městě La Valletě věří 87 procent dotázaných studentů v Neposkvrněné Početí Panny Marie a 82 procent v existenci andělů. 45 procent z nich se denně modlí a 58 procent pokládá za nemravné soužití před sňatkem. Pravidelně každou neděli do kostela chodí v této malé zemi, čítající 400 tisíc obyvatel, 80 procent občanů, což je nejvíce v Evropě.

Spiegel 7.4.2004

Ano a správně. Vatikánský prefekt Kongregace pro bohoslužbu kardinál Francis Arinze schválil postup arcibiskupa z amerického St. Louis mons. Burkeho, k němuž se připojili ještě další tři biskupové. Tito američtí hierarchové odmítají podávat sv. přijímání všem politikům-katolíkům, kteří hlasují pro potraty nebo je veřejně schvalují. To se týká i prezidentského kandidáta za demokratickou stranu Johna Kerryho, pro něhož je legální interrupce „lidským právem“.

Glaube und Kirche 5/2004

Beatifikační proces Pia XII. pokračuje. Prefekt vatikánské Kongregace pro svatořečení kardinál José Saraiva Martins odmítl požadavek izraelské vlády z roku 1998, aby na beatifikační proces Pia XII. bylo uvaleno minimálně 50leté moratorium, spojené s otevřením všech archivů, týkajících se činnosti tohoto papeže. Kardinál Martins prohlásil, že každé blahorečení je ryze interní záležitostí Katolické církve. Zároveň uvedl, že Pius XII. prokázal své heroické ctnosti obětavým nasazením pro záchranu zejména římských Židů, z nichž 7 tisíc našlo azyl v církevních institucích s papežovým schválením nebo přímo na jeho popud.

GK 5/2004

V Jižní Koreji pokračuje nárůst křesťanů. Počet katolíků během posledních deseti let vzrostl v Jižní Koreji, která čítá cca 50 milionů obyvatel, o více než milion. Každým rokem přistupuje 150 tisíc osob ke křtu, kněžská a řeholní povolání prožívají takový rozkvět, že někteří se z zájemců musejí být odmítnuti. Ke katolické církvi se v Jižní Koreji hlásí cca 20 procent obyvatelstva, k protestantským denominacím přes 30 procent. Téměř všichni katolíci věřící se účastní mše sv. každou neděli.

GN 21/2004

10. výročí úmrtí Jeróma Lejeuna. V Římě probíhá proces blahorečení francouzského profesora Jeróma Lejeuna, prvního prezidenta Papežské akademie na obranu života. Tento lékař, pediatr a genetik, byl znám

svým neohroženým bojem na obranu nenarozeného života ve Francii, vypracoval tzv. Deklaraci francouzských lékařů, v níž se říká, že „úmyslné přerušení těhotenství z důvodů eugenických nebo za účelem řešení morálního, ekonomického nebo sociálního konfliktu není lékařskou činností“. Pod tímto textem se podepsalo 18 tisíc francouzských lékařů. Prof. Lejeune to neměl snadné. Za to, že veřejně prohlašoval potrat za vraždu, jej neustále napadaly televize a rozhlas. Stávalo se, že konference na obranu života, které organizoval, musela chránit policie. Patřil k osobním přátelům Sv. Otce Jana Pavla II., který také při své návštěvě Francie před několika lety navštívil jeho hrob.

GN 19/2004

Otcovství. Občanské sdružení Centrum naděje a pomoci (CENAP) pořádá v Brně dne 26.11.2004 od 10 do 18 hod konferenci na téma Otcovství - otec v těhotenství, otec u porodu, otec v rodině. Bližší informace získáte na adrese: CENAP, Hybešova 40, 602 00 Brno, tel./fax: nebo tel: 543 254 891, 543 331 470-2, e-mail: cenap@volny.cz, www.volny.cz/cenap

Kardinál Meisner kritizuje množství potratů. Kolínský arcibiskup kardinál Joachim Meisner ostře kritizoval vysoký počet potratů v Německu. Pro německý deník Die Welt koncem dubna napsal, že koncepcí úpravy potratů z roku 1995 „poradenství místo trestů“ ztroskotala.

„Přehlédlo se, že právě trestně-právní ochrana nenarozených dětí vytváří právní povědomí. 30 let od schválení zákona o potratech znamená 8 milionů dětí zabitých v těle matky. Německo je dnes hluboce zasaženo kulturou smrti. Zákonodárci nevidaným způsobem ignorují ústavní soud, který v roce 1993 vydal rozhodnutí o povinnosti upravit a vylepšit tento zákon, pokud nebude zabezpečena ochrana života platinými právními předpisy,“ napsal kardinál Meisner a vyjádřil obavy, že děti se nyní stanou ještě i oběťmi selekce:

„Jestliže se nenarozené děti mohou takto beztrestně zabít, proč by se pak neměly vybírat i podle kvality? Doposud je horlivě popíráno, že od okamžiku spojení vajíčka a semenné buňky jde o člověka a jeho specifickou důstojnost. Pro Německo je osudovou otázkou, zda státní a společenské instituce ještě chtějí a mohou chránit manželství a rodinu. Tichá katastrofa odstartovaná dramatickým poklesem porodnosti nabírá stále hrozivějších forem,“ varuje kolínský arcibiskup a dodává: „Zabíjíme svoje děti po desítesítech a zatím naše společnost pomalu ale jistě stárne.“

TK KBS, 2.6.2004

OBSAH

Maria – růže	1
Ze života svatého Františka z Assisi	2
Konala se kapitula	4
Velké a podivuhodné skutky Pána	5
Výbuch světla v temné noci	6
Františkánská pouť na Cvilině 14. srpna 2004	7
Usnutí Matky Boží	8
Strela z pušky	9
Květnov – poutní místo Navštívení Panny Marie	10
Tam, kde se láska a radost devětkrát násobí	12
Gay je nahý	16
Z „homofobie“ bude obviněna i literatura minulosti	16
O lásce k bližnímu bez mýtů	17
Trochu apologie: Církev netolerantní, její odpůrci tolerantní?	19
Vyznání potřaře	21
Aby se svět obrátil	24
Kam jste dali kříž	26
Neposkvrněná a Audite Organum	27
Když Panna Maria byla dítětem	28
Poděkování	29
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 4/2004, ročník XIII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1 výtisk. Předplatné na rok 2004: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz ;tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „práva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s našim časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz
a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

*Když se Ježíš ubíral
podél Galilejského moře,
uviděl dva bratry
- Šimona, zvaného Petr
a jeho bratra Ondřeje,
jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři.*

Řekl jim:

*„Pojďte za mnou
a udělám z vás rybáře lidí.“*

Oni hned nechali síť a následovali ho.

Mt 4,18-20

Řád bratří minoritů přijímá nové kandidáty.
Informace: P. Josef Goryl, Minoritská 1, 602 00 Brno,
Tel.: 542 215 600, e-mail: provincialat@minorite.cz

Plachetnice

*Já jsem plachetnice,
Ty jsi mi větrem.
Na cestě poznání
Ty jsi mi světlem.
V temnotách bouřlivých
Ty jsi mi doufáním,
že v přístavu lásky
svůj život ochráním.*

-ll-